

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 78

Ple del Parlament

Sessió 40, quarta i darrera reunió, divendres 28 de juliol de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura 302-00178/11	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior 302-00179/11	11
Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya 202-00039/11	22

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.4

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, la lletrada Anna Casas i Gregorio i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, de Territori i Sostenibilitat i de Treball, Afers Socials i Famílies.

La presidenta

Es reprèn la sessió. Molt bon dia a totes i tots.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura

302-00178/11

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, conseller Turull, diputades, diputats. Abans de començar –permeti'm, presidenta–, volem fer un missatge de recolzament, amb l'accent que hem conegut aquest matí; agrair també als serveis d'emergència la seva feina, i després un missatge, també, d'ànims a les famílies, als ferits, i que es recuperin quan abans millor. I, per tant, permeti'm aquesta petita introducció.

Bien, presentamos esta moción subsiguiente a una interpelación donde pedimos algo muy sencillo, muy fácil, un único punto en la moción, que es la convocatoria de elecciones; una convocatoria de elecciones que persigue un objetivo, el único objetivo que persigue una convocatoria de elecciones en democracia, que es, además de que los ciudadanos voten, en este caso cambiar a un gobierno.

Y lo justificamos en tres puntos, tres puntos que nosotros entendemos que justifican que hemos llegado a una situación límite en Cataluña, que hemos llegado a una situación cuya única salida democrática es ir a las urnas, pero a las urnas de verdad, a las constitucionales, a las democráticas.

En primer lugar, la inacción del Gobierno. Hemos tenido una temporada de inacción, en la que se han quedado muchísimas cosas, muchísimas soluciones a los problemas reales de los catalanes, en el cajón, en ese mismo cajón donde me imagino que estará también la ley de desconexión. Pues en ese cajón donde está la ley de desconexión también se han quedado muchas reformas pendientes. Podríamos enumerarlas todas, en tres minutos entenderán que no hay tiempo, pero, desde luego, sorprende: ni una ley de lucha contra la corrupción, absolutamente nada; bajadas de impuestos, absolutamente nada; apoyo a los autónomos, absolutamente nada; libros de texto gratis, absolutamente nada. Y así una lista interminable de políticas que se han quedado en el cajón, porque siempre había algo más importante que los ciudadanos, que era el monotema.

El segundo punto es una crisis de gobierno sin precedentes que estamos viviendo en Cataluña. Nosotros creemos que hemos llegado a una situación límite, también, desde este punto de vista. Una crisis en la que a los *consellers* independentistas pero que dudan rápidamente se les echa literalmente del Gobierno. Más que Junts pel Sí..., ustedes ya no están *ni junts ni pel sí*. Están en una situación en la que Junqueras, en la que Esquerra, en vez de ser un aliado en la lucha contra la corrupción, se ha convertido en el chollo del *procés*, en su mejor socio. Y la verdad es que hay

que reconocerle a Convergencia el mérito de haber convencido a Junqueras de que le tape la corrupción. Y yo creo que eso es algo que se les debe reconocer, porque me imagino que no habrá sido fácil. Bueno, yo creo que, en realidad, sí ha sido fácil, porque el señor Junqueras no les puso ni una condición, ni una condición para luchar contra la corrupción, absolutamente ni una condición, y lo que hace, como le digo, es taparles la corrupción de Convergencia, *3 per cent*, papeles en un cajón, absolutamente todo.

El tercer punto por el que creemos que hay que convocar elecciones es porque ustedes no solo se están saltando las leyes, que lo están diciendo cada día –yo me imagino que eso ya a ustedes les da igual–, sino porque además lo más grave es que lo están haciendo en contra de la mayoría de los catalanes. Recuerden esta frase si es que un día tienen la valentía de firmar el decreto de convocatoria, recuerden esta frase si algún día tienen la valentía de tramitar las leyes para la ruptura: todo lo que están haciendo lo están haciendo en contra de la mayoría de los catalanes (*remor de veus*), que queremos seguir siendo españoles, catalanes y europeos.

Pediría un poco de respeto, presidenta, si es posible, para acabar la intervención... (*Remor de veus. Pausa.*) Gracias. Ya sé que está alguno más nervioso de la cuenta, porque a lo mejor no repite en las listas, pero les pediría un poco de silencio. (*Alguns aplaudiments.*)

Como les decía, si algún día se atreven a firmar el decreto, como les decía, si algún día se atreven a tomar las decisiones, recuerden que lo estarán haciendo de espaldas a la mayoría de los catalanes, recuerden que lo estarán haciendo de espaldas a la mayoría de los catalanes, que sí, se sienten y nos sentimos catalanes, españoles y europeos.

Por tanto, la única salida democrática que tenemos en este momento es la convocatoria de unas elecciones; unas elecciones que lo único que persiguen es cambiar de gobierno, que es echarles democráticamente del Gobierno; unas elecciones con las que lo que queremos es sustituirles, queremos sustituirles. ¿Por qué? Porque llevan demasiado tiempo gestionando mal la Generalitat, porque han demostrado que no quieren regenerarse, porque han demostrado que no quieren luchar contra la corrupción, porque han demostrado que se quieren saltar las leyes cada día y porque han demostrado que quieren hacerlo de espaldas y silenciando a la mayoría de los catalanes, que nos sentimos y que queremos seguir siendo catalanes, españoles y europeos.

Por todo eso, le pedimos al señor Puigdemont que haga un último favor a Cataluña. Ya sé que estamos en la última etapa del señor Puigdemont, ya sé que estamos en plena operación salida del Gobierno, ya sé que estamos en un momento en el que Puigdemont vive sus últimos días como presidente de la Generalitat, y le pedimos que haga un último favor a Cataluña: que convoque elecciones para ir a las urnas de verdad, para salir a ganarles, para acabar con treinta años de la Convergencia corrupta y para ganar en las urnas que es donde se ganan las batallas democráticas.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació... (*Persisteixen els aplaudiments.*) Gràcies, senyor De Páramo. A continuació té la paraula la senyora Eva Granados, del Grup Parlamentari Socialista.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. També, des del Grup Parlamentari Socialista, adreçar un missatge d'escalf a les persones que s'han vist implicades en aquest accident, usuaris del transport públic, i també de suport als servidors públics que estan ajudant a superar aquesta situació.

Nosaltres no hem fet esmenes, en aquesta moció. Considerem que és una moció potser malbaratada, perquè al final qui té la capacitat de convocar eleccions és el president, amb un decret de convocatòria, i no una moció del Parlament de Catalunya. I no hem fet esmenes, però la recolzarem, perquè també coincidim en el diagnòstic que Catalunya necessita eleccions, eleccions autonòmiques.

Semblaria que avui és el darrer dia..., tenim clar que ho és del període de sessions, el darrer dia, també, d'un ple ordinari, i potser, fins i tot, el darrer ple ordinari d'aquesta legislatura. Nosaltres també considerem que estem en un ambient de final de cicle, de punt d'inflexió.

Aquesta interpellació li va fer el senyor De Páramo a la senyora Munté, que ja no hi és; ha estat substituïda pel senyor Turull, que divideix el personal entre hiperventilats i *tiquismiquis*. No sé si nosaltres ens posem en una o en l'altra. En tot cas, si *tiquismiquis* significa vetllar per l'autogovern de casa nostra, vetllar per la garantia de les lleis i la garantia en els processos, doncs, ens posem aquí.

Estem davant d'un govern en crisi permanent, ho deia el president del meu grup; pel que sembla, un govern que està disposat a situar les nostres institucions fora de la llei, i també un govern que es va comprometre a tirar endavant un pla de govern, que no el va haver de pactar, que és el que va presentar el president Puigdemont aquí, i que també aquest balanç és clarament insuficient, un balanç en el que clarament el Govern està suspenent. I un govern, també, incapaç de portar lleis, aquí, de contingut; un govern que perd i perd votacions –segur que, si sumem totes les votacions que s'han perdut en aquesta legislatura, són més que totes les que els governs democràtics d'aquest país han perdut en totes les legislatures.

I també un govern que no porta lleis al Parlament, perquè té socis de govern amb els que no comparteix un model de país, perquè està clar que a Junts pel Sí hi ha diferents models de país i entre els seus socis parlamentaris encara més; una situació d'excepcionalitat que veiem quan, en aquest ple, quan s'aprova la Llei del canvi climàtic, no hi ha expectativa, no hi ha molts consellers escoltant el debat parlamentari, però sí que sembla que quan es parla del Reglament és quan es generen aquestes expectatives i aquests titulars a la premsa.

A mi m'agradaria, en el temps que em queda, fer una reflexió i dir que en algun moment ens haurem de pensar què ha de ser Catalunya quan s'acabi el procés. I als socialistes ens agrada parlar més de model que de procés, perquè mentre portem aquests cinc anys esgotadors no s'estan fent les reformes que toquen, no s'està dirigint el país, i és evident que, amb un govern que primer va pactar amb el Partit Popular, ho hem de recordar, un govern que després –Convergència i Unió– va pactar amb Esquerra Republicana, i que ara aquests dos partits, amb la CUP, doncs, ens volen portar a situar les institucions fora de la llei, però que, quan toca fer reformes fiscals, quan hi ha propostes d'augment d'impostos, aleshores el Govern d'Esquerra Republicana i el PDECAT no tenen cap inconvenient de pactar amb el Partit Popular perquè no hi hagi més recursos.

I aquesta és la situació que tenim al nostre país. Hi ha en aquests moments un govern que ho fixa tot en el procés, un procés que ha esdevingut conflicte. I en aquests moments estem tots a l'expectativa de l'entrada a registre d'aquesta llei, que serà suspensa, perquè el Consell de Garanties Estatutàries ens ha dit que no tenen competències per fer el que volen fer.

Per últim, també els vull dir, als senyors de Ciutadans, una mica de coherència, també, perquè el senyor De Páramo, quan va interpellar la consellera Munté, parlava de polítiques públiques, però després se'n va, pacta amb el Partit Popular una reforma fiscal que ens deixa amb menys recursos per fer aquestes polítiques públiques. Parla vostè de zero-tres, parla de llibres de text, però amb aquestes reformes fiscals el que tindrem són menys recursos per a la gent que més ho necessita. Parla vostè de corrupció, però no sabem si Ciutadans, al Congreso de los Diputados, re-

colzarà la proposta perquè Mariano Rajoy comparegui en el Ple del Congrés dels Diputats per parlar de la corrupció que afecta el seu partit.

En tot cas, una moció malbaratada. Sabem que el president és l'únic que pot convocar eleccions. Però el Partit Socialista, el Grup Parlamentari Socialista, creiem que és un final de cicle, que estem en un conflicte i un govern que vol posar les institucions fora de la llei, i, per tant, recolzarem aquesta moció.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Granados. A continuació té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, nosaltres compartim una mica el sentiment melancòlic que inspira els oradors que m'han precedit, en el sentit de que estem, efectivament, davant d'una legislatura exhaurida.

Nosaltres el que farem, en aquesta moció, és abstenir-nos, no perquè no compartim moltes coses del diagnòstic i de les afirmacions que s'han fet, sinó senzillament perquè, de fet, estem ja abocats a una nova contesa electoral, estem en els prolegòmens d'aquesta contesa electoral i l'única cosa que queda per decidir és en quin escenari polític, després de l'1 d'octubre, es realitzarà aquesta contesa.

Perquè resulta evident que la legislatura està esgotada, i en aquest sentit la moció que ens proposa Ciutadans afirma una realitat indiscutible. Hem estat en una legislatura que ha estat dominada per un fals plantejament inicial, un plantejament que, lluny de ser esmenat, s'ha anat agreujant en el decurs del temps. De fet, plantejades com un plebiscit a favor de la independència, les eleccions del 27 de setembre, ho hem dit i ho hem repetit moltes vegades, van donar una majoria d'escons als partits partidaris de la independència però no pas una majoria de vots ni un suport social suficient.

Tota la legislatura, de fet, ha estat marcada fins ara, i ho segueix estant, per la contradicció entre..., d'una majoria que, tot i no disposar de la base social que sostingués el seu discurs i el seu propòsit, ha volgut fer com sí, com si la tingués. Tothom recorda la cèlebre resolució que ha marcat la legislatura, del 9 de novembre del 2015, proclamant l'inici de la desconexió amb Espanya i la solemne desobediència del Tribunal Constitucional. Aquell solemne anunci no va impedir ni que les finances de la Generalitat seguissin endollades al FLA, ni que el Govern presentés un munt de recursos al Tribunal Constitucional; recursos perfectament legítims, moltes vegades; més recursos que lleis, perquè, dels quaranta-cinc projectes anunciats, ben pocs han arribat a terme: un d'ells, sobrevingut, davant la impugnació de tot un seguit d'articles de la Llei 24/2015, d'emergència residencial, i un altre, la renda garantida de ciutadania, que ha costat anys i panys d'aconseguir i sobre la qual caldrà romandre vigilants, perquè les problemàtiques socials no han estat el batec característic d'aquest Govern. Només cal recordar el Ple sobre pobresa que es va celebrar a iniciativa del Partit Socialista i el nostre grup parlamentari; els infructuosos debats al voltant de la política fiscal de la Generalitat, amb l'obstinat refús per part del Govern d'introduir en els trams autonòmics una política tributària més redistributiva; només cal recordar la nul·la voluntat negociadora dels pressupostos o el fet mateix que el senyor Junqueras ni es planteja ja, ni tan sols, confegir uns pressupostos per al 2018.

Quan es va veure que era impossible sostenir el relat de la desconexió exprés, es va recuperar l'objectiu del referèndum; una proposta que nosaltres, com se sap, sempre hem defensat, però que el Govern planteja com quelcom absolutament buit de contingut democràtic, perquè la convocatòria de l'1 d'octubre no reuneix cap dels requisits d'una consulta amb garanties i susceptible de ser reconeguda. És, per tant, una proposta que, lluny d'unir la societat catalana la divideix, que enfronta, fins i

tot, ells amb ells, els partidaris d'un major autogovern i d'un ple reconeixement nacional de Catalunya.

De fet, es presenta aquesta data com un ultimàtum no només respecte al Govern de Rajoy, sinó a la mateixa societat catalana. El Govern, fent això, ha sotmès les institucions i el mateix Govern a una tensió intolerable, i ha arribat a l'expulsió del Govern que hem viscut aquests últims dies. Tenim, doncs, un govern i un president fracassats, que se sobreviuen a si mateixos en una fugida cap endavant irresponsable. I és cert, tot això només es pot resoldre a les urnes, amb unes noves eleccions que permetin configurar una nova majoria i un altre govern. Nosaltres voldríem un govern progressista, i això és el que esperem.

En aquests moments, però, i en el marc extremadament limitat del debat que es pot produir al voltant d'una moció, la demanda formulada no té cap possibilitat de prosperar i pot ser, més aviat, un brindis al sol o una ocasió mancada. Per contra, i això sí que ho voldríem remarcar, tenim per davant, o ho hauríem de tenir per davant –potser és més exacte dir-ho així–, al setembre, un irrenunciable debat de política general. No sé si tindrem aquest debat de política general o si el nostre desig serà tan il·lusori com la proposta de la moció mateixa, perquè en l'última intervenció del president Puigdemont jo crec que molts vam tenir la impressió de que era un relat típic pujolià de fi de legislatura, en què presenta un inventari, i gairebé hauria pogut concloure dient: «Nois, recolliu les eines, i l'últim, que apagui la llum.» Perquè aquest va ser el to de final de regne que va presidir el discurs del president Puigdemont.

En aquest sentit, entenem els raonaments que s'han expressat i que fonamenten la moció, però nosaltres ens abstindrem, a l'espera, i exigint aquest debat en bona i deguda forma, amb el temps i el rigor parlamentari que s'escau i que voldríem i exigim que es produeixi al setembre.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Rabell. A continuació té la paraula el senyor Alejandro Fernández, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Molt bé; gràcies, presidenta. Primer, evidentment, traslladar els nostres millors desitjos als ferits de l'accident d'avui i les seves famílies, i evidentment, també, l'agraïment i el reconeixement als serveis públics que estan treballant hores d'ara en l'accident. I de manera molt telegràfica, primer, per dir que nosaltres recolzarem la moció. La legislatura està finiquitada, és una legislatura que neix d'unes eleccions que els mateixos convocants havien qualificat de «plebiscitàries», és a dir, s'havia de comptar vots i no escons, eren extraordinàries. Com que van perdre els vots, aleshores van tornar a ser unes eleccions autonòmiques convencionals i van continuar amb la mateixa agenda, tot i perdre el plebiscit. Això no podia acabar bé, evidentment, perquè l'agenda dels grups que recolzen el Govern no és la mateixa, tot al contrari, no té cap tipus de coincidència, i és, efectivament, una legislatura que no ha tingut cap tipus d'èxit en la gestió, en la política social, en la política econòmica i, per tant, això s'ha d'acabar d'una vegada per totes, i ells mateixos també ho saben. Per tant, recolzarem la moció.

I finalment, de manera extraordinàriament cordial, com ja sap la senyora Granados de l'«apreci» que li tinc, però li receptaria el Ceregumil, aquell medicament natural per a la memòria, perquè l'Artur Mas va començar la seva singladura no amb el recolzament del Partit Popular, sinó amb el recolzament a la investidura del Partit Socialista.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fernández. A continuació té la paraula la senyora Anna Gabriel, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, hola; molt bon dia. Evidentment, una proposta de moció de Ciutadans que plantegi fer unes eleccions autonòmiques, per part de la CUP - Crida Constituent només pot ser resposta dient que, per nosaltres, el veritable exercici de radicalitat democràtica és fer un referèndum. Unes eleccions autonòmiques ara el que només farien és apuntalar l'*statu quo* que, com a mínim, una majoria d'aquest país té dret a qüestionar.

Però, més enllà d'això, aquest matí, i mentre certament seguim amb inquietud les notícies relatives a l'accident del tren, la portaveu, presidenta i líder de la delegació de l'Estat de Ciutadans a Catalunya, la senyora Arrimadas, ens desvetllava realment què hi ha darrere del referèndum i quina és la veritable inquietud. Ella deia: «Mai estarem a favor d'un referèndum del qual no en compartim el resultat. Tampoc voldríem un referèndum sobre l'OTAN, no voldríem un referèndum sobre la Unió Europea, perquè no compartim el resultat que en podria sortir.» Per tant, la veritable qüestió de fons és aquesta: Ciutadans no està interessada, en la democràcia si aquesta respon de forma que ells no comparteixen. Els drets de les minories que vostès reclamen, la democràcia que vostès reclamen, només estan disposats a utilitzar-la quan satisfà els seus interessos, els de l'IBEX 35. I nosaltres estem aquí per satisfer els interessos de la majoria de la població.

Només afegir que el senyor Rabell ens sembla que cada dia està fent més mèrits, potser, perquè li donin el premi Princesa d'Astúries.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Gabriel. A continuació, té la paraula el senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari Junts pel Sí... *(Veus de fons.)*

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, en primer lloc, també en nom del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, fer arribar el nostre escalf a les persones ferides per l'accident de tren avui a l'estació de França i un agraïment a totes les persones que estan contribuint, doncs, a millorar el seu estat i, en definitiva, doncs, a ajudar a les víctimes d'aquest accident.

Senyors de Ciutadans, votarem que no a la proposta de convocar unes eleccions al Parlament. Si vostès volen la convocatòria d'un es eleccions autonòmiques a Catalunya, comencin a fer campanya perquè el «no» guanyi al referèndum. Si és així, es convocaran eleccions autonòmiques. Si no, evidentment, Catalunya serà un estat independent. *(Aplaudiments.)*

La senyora Arrimadas avui a Catalunya Ràdio ha fet una declaració –no és literal el que dic, però sí que el context era aquest–, diu: «No estem d'acord amb cap referèndum perquè no estem d'acord amb la independència.» Carai, molt democràtic, tot això. La informo que el referèndum té l'opció del «sí» i té l'opció del «no», i els recomano que facin campanya pel «no» i que deixin que siguin els ciutadans els que triïn de forma adulta el futur del nostre país.

Presentar una moció al Parlament per demanar que es convoquin eleccions denota una doble ignorància. La primera és prendre-li al president de la Generalitat de Catalunya la potestat de convocar eleccions. El Parlament pot fer moltes coses, moltíssimes, però no convocar unes eleccions; això, per llei, només és decisió del president. La segona és no entendre o no voler entendre res del procés polític que viu el nostre país. Permetin-me que els faci un petit repàs que potser ens refresca la memòria i ens ajuda a entendre per què el dia 1 d'octubre hi haurà un referèndum a

Catalunya. Fa molts anys, segles, que existeix la Generalitat de Catalunya. De fet, el president Puigdemont és el cent-trentè president de la Generalitat; no és sobrer recordar-ho.

Al llarg de la història, el país ha viscut moments de llibertat, moments de més o menys autogovern, i fins i tot moments de persecució i aniquilació de les institucions, del dret civil, de la llengua i de la cultura. Aquest mateix hemicicle on som avui i on alguns riuen va estar tapiat durant quaranta anys. Amb l'arribada del president Tarradellas, prèvia a l'aprovació de la Constitució espanyola, la Generalitat re-fermava la seva continuïtat històrica com a institució d'autogovern de les catalanes i dels catalans. Després va venir el debat constitucional, totalment condicionat per l'encara recent dictadura franquista. L'aprovació de la Constitució obria una nova etapa d'autogovern en què Catalunya va jugar a fons, no només per reconstruir el país, sinó per ajudar l'Estat a ser més modern, més democràtic i més europeu. Ningú podia negar, ni pot negar avui, la feina ingent que es feu en aquesta etapa durant els governs de Convergència i Unió a la Generalitat, conjuntament amb la concurrència i l'esforç dels centenars d'ajuntaments catalans.

I quan les costures del nostre autogovern ja s'esquinçaven i es feien estretes per cuidar millor la nostra gent i els nostres territoris es proposà allò que molts de vostès demanen avui: un nou pacte amb l'Estat. L'Estatut del 2006 era un nou pacte amb l'Estat. Ho recorden? Recorden allò de: «Pasqual, respetaré el Estatuto que salga del Parlamento de Cataluña»? Doncs, tots sabem com va acabar això. Al 2010 dotze senyors designats pel Congreso de los Diputados, molts d'ells amb el mandat caducat, van fulminar l'Estatut aprovat per les Corts i, el que és més important, aprovat pels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en un referèndum. I en aquest moment es va trencar el pacte. Vostès no van votar en el referèndum de l'Estatut? Van votar que sí o van votar que no. Però, votessin el que votessin, en aquell moment dotze senyors, representant el poder de l'Estat, es van passar per l'arc de triomf el seu vot, la seva decisió i allò que havia decidit el poble de Catalunya.

És just que en aquest moment una gran majoria de catalans i catalanes protagonitzessin una revolució pacífica, democràtica i sostinguda que ens interpel·la a tots: va interpel·lar els governs del president Mas i també els hauria d'interpel·lar a vostès; una revolució democràtica per votar, per decidir lliurement el nostre futur, per autogovernar-nos, per tenir els instruments que l'Estat ens nega sistemàticament i per poder servir millor els ciutadans i els territoris de Catalunya. Per això votarem que no a la seva moció, perquè volem fer un referèndum i no unes eleccions al Parlament, perquè volem resoldre a les urnes el que vostès i els seus amics del Tribunal Constitucional es van carregar, perquè volem que els catalans i les catalanes parlin i decideixin lliurement quin país volen per als seus fills: un estat europeu modern, plural, a favor del seu poble o bé seguir sent una comunitat autònoma menyspreada per un estat que no dubta a fer servir les clavegueres per destruir qui gosa plantar-li cara.

La presidenta

Senyor Batalla, ha exhaurit el temps.

Albert Batalla i Siscart

Nosaltres ho tenim molt clar. Senyores i senyors dels partits unionistes, ens trobarem a la campanya al referèndum debatent serenament els arguments.

La presidenta

Senyor Batalla, ha exhaurit el temps.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Batalla.
Un cop acabat el debat, estem cridant a votació.
Senyor Rabell, per què em demana la paraula?

Josep Lluís Franco Rabell

Per contradiccions, presidenta, i per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Josep Lluís Franco Rabell

No, dir-li a la senyora Gabriel: no sé si algun dia rebré algun premi que m'honorari, el que sí li puc dir és que jo pertanyo a una tradició de les esquerres que discuteix arguments i no desqualifica les persones (*remor de veus i aplaudiments*), una tradició des de sempre... (*persisteix la remor de veus i aplaudiments*), si us plau... (*Algú diu: «Vas a romper la mesa.»*)

La presidenta

Tranquil, eh? –tranquil, eh? No sé si mai...

Josep Lluís Franco Rabell

...des de sempre m'he reconegut en una tradició de les esquerres catalanes que va representar Andreu Nin, que va ser víctima justament d'aquells que introduïen els mètodes de la Inquisició en els debats de les esquerres.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor De Páramo, per què em demana la paraula?

Fernando de Páramo Gómez

Sí, per al·lusions de la senyora Granados. Bé, abans dir que...

La presidenta

Trenta segons.

Fernando de Páramo Gómez

Sí, antes decir que se puede aplaudir a otro grupo parlamentario, no pasa nada. No se pongan tan nerviosos. Señora Granados, ustedes no son muy coherentes con el tema del referéndum porque tienen ayuntamientos donde defienden el referéndum y luego aquí no lo defienden. Pero en lo que ustedes son muy coherentes es que no quieren bajarles los impuestos a los mileuristas: ni en el Congreso de los Diputados ni en el Parlamento de Cataluña. ¿Sabe quién ha bajado los impuestos y el IRPF a los mileuristas? No el Partido Socialista Obrero Español, sino Ciudadanos.

Gracias.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyora Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per respondre al senyor De Páramo.

La presidenta

Al·lusions.

Eva Granados Galiano

Per al·lusions.

La presidenta

Per allusions. Trenta segons.

Eva Granados Galiano

Señor De Páramo, aquí al final la situación política en Cataluña y el conflicto que vive con España se pueden dividir en tres bandos: los inmovilistas, donde lo pongo a usted y al Partido Popular; los que quieren romper la ley, y los que intentamos solucionarlo.

(Aplaudiments i forta remor de veus.)

La presidenta

Senyora Arrimadas, per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

Por alusiones directas del señor Batalla y de la señora Gabriel.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Agradecer que me den la oportunidad de participar en una moción en la que no intervenía, y tres cosas. Nosotros no defendemos el referéndum exactamente como ustedes se pasaron un año haciendo, negando el referéndum, porque supuestamente ya se había hecho. Supongo que en ese momento no eran ustedes demócratas, se dieron una «pedrá» en la cabeza, ténganlo ustedes en cuenta. *(Aplaudiments.)*

La segunda cosa. Ustedes están cada vez más solos. Los que van a aprobar el cambio del Reglamento y la Ley del referéndum son este hemiciclo, esta parte del hemiciclo que representan a menos catalanes que los cuatro grupos que representamos a la oposición.

Y, por último, señora Gabriel, haciendo referencia, los demócratas, donde nos vemos no es en la calle y con amenazas, los demócratas donde nos vemos es en las urnas de las elecciones, y ahí les esperamos.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Procedirem a votar la moció.

Comença la votació.

La Moció sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior

302-00179/11

El següent punt de l'ordre del dia és: Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula el senyor Juan Milián.

(Remor de veus. Pausa.)

Si us plau, com sempre, els demano que surtin de pressa i en silenci, perquè hem de continuar amb la sessió.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, abans de res voldria també transmetre la solidaritat amb els ferits de l'accident de tren, els ànims a les seues famílies i l'agraïment als serveis d'emergència.

L'acció exterior de l'actual Govern de la Generalitat ha fracassat. És un fet objectiu: un es mira el programa de Junts pel Sí i veu que no ha complert les promeses

electorals, que bàsicament es resumien en el reconeixement internacional, en divuit mesos, de la independència de Catalunya. És evident que cap govern ha donat suport al procés independentista, com tampoc ho ha fet la Unió Europea o Nacions Unides, malgrat tots els recursos públics que s'han abocat en l'intent. Només han aconseguit tímids suports de polítics democràticament poc recomanables, que resten més que sumen; el suport d'euroescèptics finlandesos o italians, o el d'un polític nord-americà que, després de reunir-se amb Marine Le Pen i Carles Puigdemont, va anar al Congrés dels Estats Units a preguntar sobre l'existència dels alienígenes. És a dir, el suport internacional al procés es limita a polítics que no creuen en Europa i a polítics que creuen en marcians.

Mai la Generalitat havia gastat tant en acció exterior i mai havia aconseguit tan poc. De fet, l'únic que estan aconseguint, l'únic que aconsegueix aquest Govern és perjudicar greument la imatge de les institucions catalanes i perjudicar els interessos de la majoria de catalans, perjudicant la imatge de les institucions catalanes com ara han fet els diputats de Junts pel Sí al marxar tots d'aquest Parlament. Cada cop que el senyor Puigdemont diu a la premsa estrangera que se saltarà la llei és un argument a favor d'aquells que competeixen amb Catalunya per atraure empreses, per atraure inversions o per atraure la seu de l'Agència Europea del Medicament.

El Partit Popular presenta una moció que si és aprovada milloraria substancialment l'acció exterior de la Generalitat; la posaríem al servei de la promoció econòmica catalana, de la nostra cultura, de l'intercanvi de coneixement i valor afegit; la faríem més eficient, més transparent i al servei de tots els catalans. En aquest sentit voldria destacar que volem posar en valor en aquesta moció la col·laboració del Govern d'Espanya amb la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona a favor de la candidatura d'aquesta capital per a acollir la seu de l'Agència Europea del Medicament; creiem que aquest és el camí.

Quiero ahora saludar y dar la bienvenida al Parlament de Catalunya a representantes de asociaciones venezolanas, la Alianza por la Libertad de Venezuela o la Asociación de Pensionados y Jubilados de Venezuela en Cataluña, entre otras. *(Aplaudiments.)* A principios de semana, hablando con uno de ustedes, le dije que quizás esta semana les daríamos una alegría en el Parlament de Catalunya, y si nada se tuerce parece que le vamos a dar tres alegrías, tres pequeñas alegrías. Son alegrías insignificantes comparadas con el dolor y el sufrimiento que padecen los venezolanos desde hace años, pero especialmente en los últimos meses, desde que el Gobierno de Nicolás Maduro ha perdido la vergüenza y ya no disimula su sistemática vulneración de los derechos humanos.

En este sentido pedimos que el Parlamento de Cataluña exprese su máxima preocupación y condena por las violaciones de los derechos humanos por parte del régimen venezolano.

En segundo lugar, pedimos que esta cámara muestre su máxima solidaridad con todas aquellas personas encarceladas por motivos políticos y reclamamos al Gobierno de Venezuela su inmediata liberación.

Y, por último, un punto que no saben la emoción que me produciría que sea aprobado, y creo que es el punto más importante y por el que tanto ustedes han luchado estos meses, estos años. Hay miles de venezolanos que son también catalanes y que sufren las consecuencias de un fallido sistema político y económico, no solo desde la lejanía, sino también en sus propias carnes. Me refiero, en concreto, a todos aquellos jubilados que, tras décadas de luchas y trabajo, hace ya más de veinte meses que sufren el impago de sus pensiones por parte del régimen de Maduro; personas que viven una auténtica tragedia, no ya en Caracas, sino aquí, en Barcelona, en Cataluña, en España, en Europa. Esto lo pudimos comprobar en la comparecencia de Pejuat, que hoy nos acompaña y a la que algunos de los que hoy hablarán en esta moción no se dignaron a asistir. Pero hoy el Parlament creo que aprobará esta propuesta del Partido Popular que pide a la Generalitat que establezca las medidas ne-

cesarias para que, mientras persista el impago de las pensiones a los pensionados de Venezuela que residan en Cataluña, los afectados puedan acceder a los servicios y sistemas de ayudas sociales. Su batalla ha sido larga y creo que hoy, por fin, el Parlament les ha escuchado. Esperemos que la Generalitat cumpla.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Milián. A continuació, per a defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, també una salutació a les persones que ens acompanyen des de la tribuna del públic o a les que puguin estar seguint aquest debat a través dels mitjans que ofereix el Parlament.

El Grup Parlamentari Popular ens proposa una moció subsegüent a la interpellació que va fer en matèria d'acció exterior de la Generalitat de Catalunya que conté aspectes, diguem-ne, que responen a diferents qüestions, a qüestions que són bastant diverses, en el camp de l'acció exterior, no?, i, per tant, no diré que és de calaix de sastre, perquè segurament dins del camp de l'acció exterior s'hi podrien posar moltes més coses, però és una selecció determinada que fa el Grup Parlamentari Popular respecte a aquesta acció exterior de la Generalitat.

Li hem de dir, en primer terme, que lamentem que no hagi estat possible incorporar les esmenes que el nostre grup parlamentari havia fet a la seva moció. En primer lloc, i pel que fa a la preocupació, que compartim, per la situació d'extrema tensió, de violència, de vulneració de drets que es produeix a Veneçuela, intentàvem incorporar una redacció que ens semblava que era més adequada a la realitat dels fets que la que originalment contenia el text. Tanmateix, vostè, no sé si amb transacció, amb alguna altra esmena o, diguem-ne, fent una correcció tècnica, ha deixat en el text una menció a la situació de Veneçuela que em sembla correcta, eh? Parla de que el Parlament de Catalunya manifesta la seva màxima preocupació i condemna per les violacions dels drets humans de Veneçuela. Efectivament, observadors de tot tipus, organitzacions que vetllen pels drets humans, però també observadors internacionals, tercers estats i altres, constaten que hi ha una situació de vulneració de drets a Veneçuela, però, alerta, no únicament per part de qui té la màxima responsabilitat, òbviament, que són els actors institucionals: hem de dir, i cal que sigui també tingut en compte –perquè a vegades la informació que arriba de Veneçuela té un notable biaix–, que també s'estan produint assassinats de persones partidàries del Govern veneçolà, que en alguns casos s'han produït de manera tumultuària i especialment cruel, com per exemple calar foc a persones que es trobaven vives en el moment en què això es va produir. És a dir que, de la mateixa manera que hi ha assassinats de persones partidàries de l'oposició i que hi ha efectivament empresonament de persones que són partidàries de l'oposició o que l'encapçalen, també es produeix una situació, diguem-ne, de violència política contra les persones partidàries del Govern; una situació que crec que a tot demòcrata hauria de preocupar enormement, no?

Després, li plantejàvem també una esmena, però aquesta potser, diguem-ne, en el context actual és menys rellevant, perquè, ja que parlava de l'acció exterior en general de la Generalitat de Catalunya, nosaltres preteníem que el Parlament de Catalunya expressés la seva màxima solidaritat amb tots els presos per motius polítics, arreu del món, perquè n'hi ha, de presos, per motius polítics i de consciència arreu del món, i que es reclamés, per tant, el seu alliberament immediat a tot arreu, no? Bé, vostè i el seu grup no han volgut incorporar aquesta perspectiva, perquè volien parlar específicament de Veneçuela. El cert és que tant Amnistia Internacional com Human Rights Watch parlen de l'existència de presos de consciència i de presos polítics. Per tant, en el cas de Veneçuela, i nosaltres, en aquest cas, com en tots els

altres –i esperem que sigui també l'actitud del seu grup parlamentari–, exigim l'alliberament d'aquelles persones que siguin considerades presos polítics o presos de consciència. Però en tots els casos.

I després hi ha un parell de qüestions que plantegen a l'inici de la seva moció amb relació als recursos que ha de destinar el Govern de la Generalitat a l'acció exterior, i es centren, com han fet en altres mocions, en qüestions com la promoció de l'economia catalana, el turisme, també, és veritat, hi inclouen ara la cultura, l'intercanvi de coneixement, el valor afegit... Jo crec que sempre tenen una perspectiva molt vinculada a la promoció econòmica, que no és que ens sembli que la Generalitat no ho ha de fer amb les seves delegacions a l'exterior, però em sembla que la Llei d'acció exterior preveia un àmbit d'actuació més ampli, que nosaltres compartíem, en el que, diguem-ne, la difusió de la realitat social i política de Catalunya també n'ha de formar part i en el que, per exemple, pot haver-hi actuacions de suport, d'orientació a les persones catalanes que s'han desplaçat a l'estranger a buscar-se la vida, eh? I, per tant, aquí ens hi abstindrem.

Com ens abstindrem també en el punt en que vostès demanen millorar la transparència de les accions i de les despeses dutes a terme per les delegacions del Govern a l'exterior, no perquè estiguem en desacord amb això, sinó perquè diuen que ha de ser de la mateixa manera que es fa davant del Foreign Agents Registration Act, que és una regulació específica dels Estats Units d'Amèrica, amb origen l'any 38, i que creiem que no encaixa, ni per raó dels subjectes que s'han de controlar, ni per raó, diguem-ne, dels seus mecanismes, amb el que cal fer aquí.

Però, vaja, diguem-ne, nosaltres, demanem votació separada, presidenta –aprofito per fer-ho–, dels punts 1.a, 1.b i 1.f, eh?, que serien els punts en els que nosaltres ens abstindríem.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Pedret. A continuació té la paraula la senyora Susana Beltrán, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Susana Beltrán García

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados..., gracias especialmente al diputado Milián, que nos ha traído esta moción respecto de los derechos y libertades de todos los venezolanos; desde nuestro grupo, nuestro apoyo y solidaridad. Nos alegramos muchísimo de que Junts pel Sí y el Partido Popular hayan transaccionado y hayan acordado que todos aquellos pensionistas que tuvimos ocasión de escuchar en comparecencia no hace mucho en este Parlamento, pues, puedan recibir ayudas sociales desde Cataluña; nos alegramos muchísimo. Ya solo por esto, merecía la pena esta moción.

Ahora bien, también es una moción que hace balance de lo que está siendo esta legislatura, y ahí nosotros somos mucho más críticos. Llevamos casi dos años de legislatura, y mi pregunta sería: ¿no les parece a ustedes extraño que, en dos años, o en casi dos años de legislatura, no hayan comparecido para dar explicaciones sobre lo que están haciendo las delegaciones o los responsables de las delegaciones en el exterior? Dos años; dos años que no se han dignado a dar explicaciones de sus acciones. Y no es porque no hayan venido a Barcelona, y les pondré un ejemplo, como podría poner otros, ¿no? El delegado de la delegación de Austria estuvo en un acto, hace pocos meses, de Esquerra Republicana, y no es porque nos parezca mal que vayan a actos de Esquerra Republicana, sino porque creemos que también deberían venir a este Parlamento a dar explicaciones de su gestión, simple –simple– y llanamente.

Nosotros también desde mi partido pedimos acceso a la información, a la agenda pública de todos estos delegados, para que nos dijeran qué es lo que están haciendo

en nombre de todos los catalanes. Y debo decir –y lo digo también a título de ejemplo– que comparando la información que nos dio la Generalitat de Catalunya, ¿no?, sobre las actividades, por ejemplo, de la delegación de Cataluña en Estados Unidos, debemos pensar que en enero y febrero no fueron a trabajar, porque no consta ninguna reunión de los responsables de la delegación catalana en Estados Unidos. En cambio, cogiendo la ley americana, la Ley FARA, ¿eh?, que obliga, pues, a dar a conocer las actividades, allí consta que en febrero de 2017 hubo once reuniones de los delegados, de los responsables de la delegación catalana en Estados Unidos, con congresistas, con personal del Congreso, etcétera, once reuniones, cuando aquí, documentación oficial, no consta ninguna reunión.

De la misma manera que en este registro americano FARA consta que en marzo hubo seis reuniones, en la documentación oficial que nos dio la Generalitat consta que hubo tres reuniones, pero esas tres reuniones no son las mismas, no coinciden con las seis reuniones que constan en el registro americano. O sea que en total son unas nueve, pero podrían haber más. Es decir, ustedes comparen. Ambos son documentación oficial, ambos han sido proporcionados por la Generalitat de Catalunya, uno en donde consta que en enero y febrero no se reunieron, ¿eh?, es de la delegación catalana al Grupo de Ciudadanos, y esto es registro americano, en donde han constado muchas más reuniones (*alguns aplaudiments*) de las que nos están diciendo a nosotros.

Tampoco quieren, en estos dos años, dar explicaciones de los planes de acción exterior, de un plan que acaba, el plan Marruecos, y que ustedes saben cómo acabó el último viaje cancelado de la delegación catalana. O el Plan de acción exterior 2015-2018, que está a medio camino, y tampoco han querido comparecer para dar explicaciones. O el plan Japón 2016-2019, en donde prácticamente la mayoría de las actividades se llevan a cabo por Casa Asia, que está en una situación económica muy grave, ¿eh?, y no quieren aprobar o no quisieron aprobar en los presupuestos las enmiendas que pedimos para Casa Asia, para que puedan seguir adelante; tampoco quieren dar explicaciones al efecto.

¿Qué es lo más grave para mi grupo? Pues el hecho de que se nos niegue o que se nos esconda información. Creo que eso es indirectamente o directamente engañar a todos los ciudadanos de Cataluña. Es muy grave. A mí ya no sé cuántas veces, *conseller*, me han dado amparo. Yo no le digo que se vaya, pero sí que le digo que se vaya de vacaciones, descanse; reflexione sobre lo que es la acción de control de este Parlamento. Su consejería, más que una consejería de transparencia, parece la consejería de una noche oscura y tenebrosa, y a los diputados que queremos acceso a la información tenemos que ir a la ley inglesa, ¿no?, de acceso a la información, a la ley americana...

La presidenta

Senyora Beltrán, ha exhaurit el temps.

Susana Beltrán García

...o –y acabo– al rastreador de Google.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Beltrán. A continuació té la paraula el senyor Jordi Sendra, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi-Miquel Sendra Vellè

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller... Senyors del Partit Popular, vostès amb aquesta moció cada vegada s'assemblen més al grup parlamentari de Societat Civil Catalana, i no sols perquè siguin «muy españoles y “mucho”

españoles» sinó perquè cada vegada els agrada més fer mocions d'aquest estil poti-poti, *tutti frutti*, tocar-ho tot.

I la veritat és que dimecres, després de l'inqualificable discurs del seu portaveu en el control a govern, vaig estar temptat de tombar-los la moció i marxar de vacances. Però sí que és que veritat que hi han coses d'aquesta moció que s'havien de dir i que n'havia de quedar constància escrita. I per això vam presentar esmenes i per això vam iniciar una negociació amb el Partit Popular. Sí que és veritat que vostès han fet una mica com aquell noi que va al ball de la festa major i vol ballar amb totes i al final, per voler ballar amb totes, es queda més sol que la una. I li ha anat d'un pèl, eh?, perquè sí que és veritat que hi han temes que els ha negociat amb nosaltres i que els ha transaccionat amb nosaltres, i n'hi ha d'altres que ha volgut ballar amb algú altre i al final s'hi quedarà sol perquè no guanyarà els punts.

Entrant en el tema de la moció, en el punt 1.a, en què es parlava de destinar els recursos de l'acció exterior a cultura, promoció econòmica, intercanvi de coneixement... És evident que això es fa així. És que no hi estem, en desacord, en aquest punt. És evident que els recursos de l'acció exterior es fan servir per això. Per això cada vegada tenim més inversió estrangera; per això cada vegada les nostres empreses estan més internacionalitzades; per això cada vegada venen més turistes. També per això l'any que ve Catalunya és el país convidat a l'Smithsonian Folklife Festival, l'esdeveniment cultural anual més important de la capital dels Estats Units. I és evident que tot això passa, també, per la bona acció exterior de la Generalitat de Catalunya.

I també els he de dir que és certíssim que el Govern també té l'obligació d'explicar el que passa. I, per tant, jo, en aquest punt, quan vostès parlen d'intercanvi de coneixement, entenc que la informació és coneixement, i que el Govern de Catalunya intercanviï informació amb qualsevol país del món que tingui interès en saber què passa políticament en aquest país nostre..., doncs, ho fa, té l'obligació de fer-ho i ho continuarà fent.

En l'apartat 1.b, a l'1.b, en què vostès demanen el tema de transparència, nosaltres els dèiem tranquil·lament en l'esmena que vam presentar: que s'apliqui la Llei de transparència, que s'apliqui la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació i bon govern, en l'àmbit de l'acció exterior. Era tan fàcil com això, que s'apliqui la Llei de transparència. Vostès han volgut ballar amb Ciutadans, i, per tant, votarem no en aquest punt, igual que votarem no en el punt 1 bis que els han acceptat esmenes.

En el punt c, és evident que ara com ara la resolució del tema de l'Agència Europea del Medicament depèn també en gran manera de la col·laboració de totes les institucions que hi tenen alguna cosa a dir, i, per tant, ja ens sembla bé que es mantingui aquest punt de continuar col·laborant amb el Govern d'Espanya, amb l'Ajuntament de Barcelona, amb els altres agents socials i econòmics, per tal que Barcelona sigui la seu de l'Agència Europea del Medicament. Per tant, en aquest punt c, tot el nostre suport.

El punt d: no utilitzar les dades del Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior amb finalitats no previstes per la llei. És que no en tinguin cap dubte, és que la llei que empara el Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior és la Llei de la comunitat catalana a l'exterior, i és evident que es complirà estrictament el que diu aquesta llei en relació amb el registre. I, per tant, no tenim cap inconvenient en donar suport a aquest punt.

També, amb relació a la Casa Àsia, vostès tenien l'ocasió..., els vam presentar una esmena en què els dèiem: «Escoltin, han de presentar el pla de viabilitat; estudiem el pla de viabilitat i en funció d'això –en funció d'això– sí que podem prendre decisions.» I vostès no ho han volgut, i, per tant, no sé què passarà amb aquest punt.

Amb relació a allò del jurat..., a allò del Premi Internacional Catalunya, el senyor Lula da Silva, ja els vam dir que no és el Govern qui dona premis, sinó que és un

jurat, i que, per tant, s'havia de traslladar a aquest jurat la possibilitat de canviar les seves resolucions.

I sobre Veneçuela, sí que estem preocupats –sí que estem preocupats–; per això hem buscat consens. Respecte als drets humans de Veneçuela? Tot. Però a Catalunya també. Perquè el primer dret humà és el dret a l'autodeterminació i vostès el trepitgen barroerament cada dia. Expressar solidaritat i reclamar alliberament de presos polítics a Veneçuela? Sí, naturalment; però solidaritat també amb aquells condemnats polítics per haver posat les urnes el 9-N o per pretendre debatre sobre la independència; solidaritat i rehabilitació. Solució dialogada i pactada del conflicte polític? Sí, a Veneçuela i a Catalunya també, perquè vostès a Catalunya no el volen, el diàleg, perquè no tenen res a oferir. I, per tant, no poden aplaudir el referèndum de Veneçuela i lluitar per terra, mar i aire i subsol contra el de Catalunya.

La presidenta

Senyor Sendra, ha exhaurit el temps.

Jordi-Miquel Sendra Vellè

Gràcies; gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Sendra. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan Josep Nuet, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Si el Partit Popular tingués una mica de vergonya, abans de parlar de corrupció al Brasil o a Veneçuela es rentaria les mans; les mans brutes del partit més corrupte d'Europa, les mans brutes d'omplir sobres de sobresous que ha cobrat el senyor Mariano Rajoy –no sé si els diputats del Partit Popular que s'asseuen en aquesta cambra també han participat d'aquest operatiu, estaria bé que ens ho expliqués (*remor de veus i alguns aplaudiments*)–, les mans brutes del Partit Popular de les obres a Génova, la seu del Partit Popular a Madrid, i les mans brutes de pagar campanyes electorals milionàries amb les quals van guanyar eleccions amb mentides i corrupció, campanyes electorals del PP pagades amb els nostres diners i que van fer que guanyessin *il·legalment* eleccions, no sé si eleccions a Catalunya que els han donat l'escó que en aquest moment estan fruïnt diputats i diputades del Partit Popular. (*Aplaudiments.*)

Si el Partit Popular tingués una mica de vergonya, només una mica, a l'hora de parlar de drets humans i d'omplir-se la boca de drets humans, recordaria el trio de les Açores; el trio de les Açores que va participar a la guerra d'Iraq, milions i milions de persones mortes, amb una decisió de José María Aznar. Per què no posen les armes de destrucció massiva també en aquesta moció? Hauria estat divertit, en aquesta moció que barreja xurres amb merines i que vol entabanar algun grup parlamentari. Vostès haurien de recordar i haurien de posar en aquesta moció que José María Aznar hauria de comparèixer davant del Tribunal Penal Internacional per crims de guerra, i que és un assassí que hauria de ser jutjat. Per què no escriu això en aquesta moció? Potser li hauríem votat aquest punt, senyor diputat. El mateix Aznar, vull recordar, que feia de lobbista davant de Moammar al-Gaddafi, representant empreses espanyoles; això sí: a canvi d'una comissió substancial. Evidentment aquestes coses no hi són, a la moció. Potser hauríem votat a favor d'aquests punts.

I, mirin, els he de dir que estic profundament decebut amb el Grup Parlamentari de Junts pel Sí, perquè, company Sendra, no es pot anar al matí a la Guàrdia Civil i a la tarda votar les mocions del Partit Popular. Això és incoherència, absoluta incoherència! (*Aplaudiments.*)

I els he de dir als diputats de Junts pel Sí, amics i amigues, que, quan premin el botó verd del sí, recordin que estan votant amb el Partit Popular, amb el Grup Parlamentari del Partit Popular, que es burla de les competències en acció exterior de

l'Estatut de Catalunya. Recordin, quan «apreten» el botó del sí de la moció del Partit Popular, que aquest partit ridiculitza el conseller d'acció exterior del Govern de Catalunya, del seu Govern, del meu Govern. Recordin quan premin el botó del sí d'alguns punts d'aquesta moció que han aconseguit ensucrar perquè ens passi a tots una mica més dolça que el Partit Popular fa demagògia barata amb la tasca de les delegacions i els delegats del Govern de Catalunya a l'exterior, i que, després de que vostès votin sí, seguirà fent la mateixa demagògia, perquè al monstre no se l'alimenta, senyors diputats..., es diu prou.

I això és sí o no; igual que l'1 d'octubre. Però ara han de votar no a la moció del Partit Popular, perquè és incompatible amb votar sí l'1 d'octubre. Recordin això, diputats i diputades. I recordin, a l'hora de votar el botó verd de la moció del Partit Popular, d'alguns punts que han ensucrat d'aquesta moció del Partit Popular, que el Partit Popular frivolitza amb el vot dels catalans que viuen a l'estranger i manipula el concepte del cens de catalans residents a l'exterior. Quan premin el botó del sí en alguns punts d'aquesta moció del Partit Popular, amics i amigues de Junts pel Sí, pensin en tot això. I, com diu ma mare, si algú els entén, que els compri.

Moltes gràcies.

(Crits de «Molt bé!» i aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Nuet. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Carles Riera Albert

Bé, bon dia, i gràcies, presidenta. Nosaltres, senyores i senyors del Partit Popular, votarem en contra de la seva moció. I sap per què ho farem, senyor Milián? Perquè després del seu pas per aquest faristol he de parafrasejar allò que va dir el comandant Chávez a Nacions Unides, quan li va tocar parlar després del senyor Bush. I a vostè també li he de dir, senyor Milián, que *aquí huele a azufre*. Escolti'm bé. *(Rialles i aplaudiments.)*

Pel que fa a l'acció exterior del Govern català, nosaltres en tot cas en podem qüestionar les limitacions, l'abast, tot sovint autolimitat, des del nostre punt de vista. I en desitjaríem més iniciativa, desobediència i gosadia. Però de cap manera en compartim, senyors i senyores del Partit Popular, els qüestionaments que vostès en fan, ni ens sumarem pas a l'esmena que vostès en fan mitjançant aquesta moció.

Pel que fa a Veneçuela, el que realment està en joc en aquests moments és el principal jaciment de petroli del planeta i si aquest jaciment de petroli ha d'estar en mans de les classes populars veneçolanes o si ha d'estar en mans de les oligarquies de Veneçuela, dels Estats Units i de les grans companyies petrolieres. I és per això que l'actual oposició veneçolana, senyor Milián, té la seva seu en el comandament polític de Washington, i és per això que el seu comandament militar està en el cap de la zona sud de l'exercit nord-americà, és per això, i amb la complicitat del paramilitarisme colombià, de l'Estat d'Israel, de la fundació del senyor José María Aznar, entre altres actors de l'extrema dreta internacional, i de les transnacionals del petroli. El que està en joc és la sobirania nacional veneçolana i la lluita antiimperialista en el conjunt del continent americà. I nosaltres en aquest conflicte serem on som, i no som, evidentment, en el mateix bàndol que vostès, sinó en el de la sobirania nacional i popular i, per tant, en el procés constituent, que té una fita molt important el proper dia 30 amb l'elecció d'una assemblea constituent.

Per cert, que vostès i Ciutadans em consta que han donat suport recentment a un plebiscit no previst en la Constitució veneçolana (*remor de veus*), considerat no legal pel Govern veneçolà, i, en canvi...

La presidenta

Perdó –perdó–, diputat. Perdó. El públic ha de mantenir el silenci, si us plau.
(*Veus de fons.*) Pot...

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. I, en canvi...

La presidenta

Sempre –sempre.

Carles Riera Albert

...vostès i el Grup de Ciutadans s'oposen a l'elecció d'una assemblea constituent sí prevista en la Constitució veneçolana i convocada pel Govern de Veneçuela. Espero que, per coherència, tant als uns com als altres, això els farà reconsiderar seriosament el seu posicionament pel que fa al referèndum català de l'1 d'octubre.

I finalment, pel que fa al Premi Nacional Catalunya al president Lula, aquest premi li va ser lliurat, cal recordar-ho, en reconeixement de la seva trajectòria de lluita per la democràcia i la justícia social al Brasil, reconeguda internacionalment, i com a reconeixement al que ell representava col·lectivament, en uns moments de grans canvis històrics al Brasil, en favor de les classes populars. Per a nosaltres els motius pels quals el premi li va ser lliurat segueixen vigents. I en tot cas, senyors del PP, si vostès volen parlar de retirar premis i condecoracions, comencin pel senyor Juan Carlos I, pel senyor Samaranch, pel senyor Galindo –pel comandant Galindo– o pel senyor Martín Villa, i per tants feixistes, criminals i corruptes guardonats pel seu règim. Comencin per tots aquests, que prou feina tenen. Mentre no ho facin, no tenen cap credibilitat democràtica.

Gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Riera. Per a pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Bé, el senyor Sendra m'ha criticat que hagi dialogat amb tots els que han presentat esmenes; jo entenc la seva intervenció sobreactuada, el vaig amenaçar, em parlava de vostè; no li vull cap mal, li agraeixo el seu talent dialogant i ja està. Agrair també a la diputada Beltrán. Ha enriquit el text, amb condiments de transparència, i que ens ajuda també a recuperar la força d'una institució tan valuosa per a Catalunya com és la Casa Àsia.

Hem acceptat l'esmena 4 de Junts pel Sí pel que fa a la retirada del Premi Internacional de Catalunya al condemnat per corrupció Lula da Silva. Com hem dit, hem transaccionat les esmenes de Junts pel Sí que fan referència a Veneçuela i, per tant, creiem que l'esperit de les esmenes socialistes queden prou ben integrades.

El senyor Nuet ha fet una... Ha estat tan impresentable com el dia que va donar l'esquena als jubilats veneçolans quan van venir al Parlament a parlar del seu dolor i del seu patiment. (*Alguns aplaudiments.*) Vostè ha cridat molt. Ha cridat molt, però no ha cridat suficient com per a silenciar el dolor d'aquesta gent. No parli de vergonya. (*Alguns aplaudiments.*)

Respecte a la intervenció de la CUP, lamentem que s'hagin posicionat, com ho ha fet Catalunya Sí que es Pot, en contra dels més febles i en contra dels que pateixen violacions de drets humans. Però estic content: avui, almenys en aquest Parlament, perd la casta totalitària i guanya el poble veneçolà. Sobretot, guanyen aquests jubilats massacrats per la utopia de Maduro, de la CUP i Catalunya Sí que es Pot. Avui perd la CUP i guanya la llibertat, avui perd la CUP i, per tant, guanya la democràcia.

A vostès els agrada assenyalar les diferències entre nosaltres i vosaltres. Aquí està –aquí està– la diferència: mentre el Partit Popular condemna totes les dictadures i totes les violacions de drets humans passades i presents, la CUP és selectiva i sota boniques paraules, a vegades pronunciades en veu baixa, no només justifiquen sinó que recolzen les atrocitats més ferotges contra la població indefensa de Veneçuela. Vostès continuaran en el seu núvol de superioritat moral donant lliçons de democràcia a tort i dret, però des d'avui quedarà clar, si no ho estava ja, que no només són uns cíncics, sinó que es mouen per interessos inconfessables. Des d'avui, les lliçons de la CUP ens entraran per una orella i ens sortiran per l'altra.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Milián.

Un cop acabat el debat cridem a votació.

Senyor Sendra, per què em demana la paraula?

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Sí. Estimat amic Nuet –i li dic «estimat» perquè el tinc en molt d'«apreci», vostè ho sap–, nosaltres no tenim l'exclusivitat, jo no la tinc, de pactar amb el PP. Vostès ho fan cada dia, ho van fer ahir, ho van fer abans d'ahir i ho van fer dimarts. Per tant, no ens acusi de pactar amb el PP quan vostès ho fan reiteradament.

I segona, potser vostè no, però, escolti, des del seu grup que no em vingui cap lliçó sobre l'1 d'octubre; com a mínim, que no em vingui cap lliçó sobre l'1 d'octubre fins que vostès no s'hi hagin posicionat a favor incondicionalment i deixin de fer el ronso com estan fent fins ara.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per una qüestió d'ordre, presidenta.

La presidenta

Digui.

Benet Salellas i Vilar

Perquè, malgrat que les càmeres i els micròfons no hagin captat les paraules, el diputat Milián, quan s'ha acostat al lloc on ens trobem les diputades i diputats de la Candidatura d'Unitat Popular, ens ha dit que la nostra posició política era una «puta vergonya». *(Remor de veus.)* I penso que aquest no és un llenguatge apropiat ni per al Parlament, ni per als diputats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Benet.

Per què em demana la paraula, senyor Nuet? *(Forta remor de veus.)*

Silenci, si us plau –silenci, si us plau.

Joan Josep Nuet i Pujals

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Silenci, si us plau. *(Pausa.)* Trenta segons, senyor Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Amic Sendra, que també ets amic, amb les coses de menjar no s'hi juga. Si vols fer pactes amb el PP com has fet en aquesta moció, els demanes que l'1 d'octubre t'ajudin a votar. Aquest no és el camí, amic. Aquest no és el camí, amics i amigues. El PP se l'aïlla, per derrotar-lo *(remor de veus)*, no s'hi posen ponts.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Silenci, si us plau. Silenci.

Senyor Fernández, per què em demana la paraula?

Alejandro Fernández Álvarez

Per una qüestió d'ordre.

La presidenta

Digui.

Alejandro Fernández Álvarez

Voldria demanar-li, senyor Nuet, si és possible que retiri l'expressió que ha fet servir amb relació als sobres. I li diré una cosa; miri, vostè ha de tenir present una cosa, i que li quedi clar: per molt que digui, el 99 per cent dels càrrecs públics que té el Partit Popular de Catalunya, el 99, viuen, en la majoria dels casos, en els seus municipis, aïllats, perseguits per gent com vostè *(remor de veus)*, insultats, i no han tingut mai el privilegi de ser una persona com vostè, que està a la Mesa del Congrés, aquí, a la Mesa del Parlament de Catalunya, ni tindran la meitat de la dignitat que tenen els càrrecs del partit Popular de Catalunya, mai, que li quedi clar.

I li demano, si us plau, que retiri les acusacions que ha fet. *(Algú diu: «Molt bé!»)*
(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Sendra, per què em demana la paraula?

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Per demanar votació separada, presidenta.

La presidenta

Votació separada. Molt bé. *(Remor de veus.)* Molt bé, senyor Sendra. De quins punts?

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Votació separada de tots els subpunts del punt 1.

La presidenta

Del punt 1.

Jordi-Miquel Sendra Vellvè

Tot el punt 1 s'ha de votar separatament, subpunt per subpunt.

Gràcies.

La presidenta

Abans havien també demanat votació separada dels punts 1.a, 1.b i 1.f, que ho havia demanat el senyor Pedret. Aquests tres punts es poden votar conjuntament? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)* No. No es poden votar conjuntament. D'acord, doncs. I els punts 1.a i 1.b, hi ha algun d'aquests punts que es pugui votar conjuntament? *(Pausa.)* No. Molt bé.

Senyor Sendra, vostè m'ha dit dels punts...? *(Veus de fons.)* D'acord, doncs.

Començarem la votació.

Votarem, en primer lloc, el punt 1.a.
Comença la votació.
El punt 1.a ha estat aprovat per 96 vots a favor, 19 en contra i 16 abstencions.
A continuació votarem el punt 1.b.
Comença la votació.
El punt 1.b ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 80 en contra i 16 abstencions.
A continuació votarem el punt 1.b bis.
Comença la votació.
El punt 1.b bis ha estat rebutjat per 52 vots a favor, 79 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt 1.c.
Comença la votació.
El punt 1.c ha estat aprovat per 113 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt 1.d.
Comença la votació.
El punt 1.d ha estat aprovat per 112 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem el punt 1.e.
Comença la votació.
El punt 1.e ha estat rebutjat per 51 vots a favor, 80 en contra i 1 abstenció.
A continuació votarem el punt 1.f.
Comença la votació.
El punt 1.f ha estat aprovat per 97 vots a favor, 34 en contra i 1 abstenció.
A continuació votarem la resta de la moció.
Comença la votació.
La Moció sobre l'acció exterior ha estat aprovada per 113 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.
(Aplaudiments.)

Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya

202-00039/11

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre la proposició de llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 121 del Reglament, té la paraula la diputada Maria Senserrich, que fou designada ponent relatora.

(Pausa.)

Diputada, quan vulgui.

Maria Senserrich i Guitart

Presidenta, diputats, diputades, excusar, en primer lloc, els membres del Govern, perquè, com poden comprendre, les circumstàncies del dia d'avui són un pèl convulses i tots tenen..., han de prestar, doncs, servei al país en les seves condicions com a membres del Govern, i com a tal s'han excusat en la meua persona com a ponent relatora, perquè aniran venint en funció que vagin podent intervenir en aquest Ple, i els demanaria, doncs, que tinguessin aquesta bona voluntat d'entendre les circumstàncies.

Permetin-me saludar el secretari d'Hisenda, el senyor Lluís Salvadó, la directora general de Tributs i el director de l'agència tributària i tot el seu equip, que també tenen avui un paper molt destacat en la feina que hem fet. I, bé, perquè..., què fem avui? Doncs, bàsicament acabem, aprovarem la Llei del Codi tributari.

Com saben, el 29 de juliol, fa pràcticament un any, Junts pel Sí i la CUP - Crida Constituent entràvem al Registre el text inicial, aquí, al Parlament de Catalunya, i l'octubre del 2016 fèiem el debat a la totalitat. Des de llavors hem treballat en ponència, amb compareixences i amb més de cent cinquanta esmenes, fins arribar a dia d'avui; treballs que han estat possibles per moltes persones. I permetin-me en aquests minuts com a ponent relatora fer tots els agraïments, sense entrar, com correspon, en opinions que en tot cas expressaré en el meu torn com a diputada de Junts pel Sí.

Agrair al Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent que, tot i les diferències, compartíem un objectiu comú, que és complir el mandat del 27 de setembre, i després de moltes reunions, hores i molta feina, ha fet possible complir amb el nostre compromís.

Agrair, evidentment, al Departament d'Hisenda del Govern, amb el secretari d'Hisenda al capdavant, amb tot el seu equip, les facilitats, la disponibilitat de tots i cada un dels seus membres en tot moment, així com també permetin-me que concreti en el senyor David Camps i la Montserrat Bernades, que són els representants del departament aquí, al Parlament.

Donar les gràcies als serveis del Parlament, especialment al lletrat, el senyor Ferran Domínguez, i al gestor Àngel Zardoya, i evidentment també a les diputades –diputades ponents, perquè tot érem senyores– que vam compondre aquesta ponència del Codi tributari: Alícia Romero, del Partit Socialista; Àngels Martínez, de Catalunya Sí que es Pot, i Eulàlia Reguant, de la CUP; dones amb conviccions, amb qui hem compartit hores i hores de molt debat, reflexions i que, des del meu parer, en el meu paper com a relatora, he intentat treballar des del respecte personal i institucional que em correspon, tot i les diferències que evidentment hi són i hi seran, perquè d'això es tracta al Parlament. Els agraeixo molt la paciència i la seva capacitat de treball.

I per últim, i no menys important, agrair al meu grup parlamentari, el Grup de Junts pel Sí, primer a l'ara conseller Turull, la seva confiança en honorar-me amb la responsabilitat de representar el meu grup parlamentari per una llei de país. Donar les gràcies a tots i cada un dels diputats del meu grup, a tots, però permetin-me que en especial a la Carmina Castellví i al Rogent Torrent, companys de viatge en els temes econòmics d'aquesta legislatura, així com al Jordi Font, assessor del nostre grup.

Gràcies a tots per ser-hi sempre, perquè una de les coses que s'aprèn fent una llei d'aquesta transcendència és a escoltar, a debatre, a negociar, a arribar a acords, segurament no tots els que nosaltres voldríem o els que vostès voldrien, però sempre hem treballat des del respecte, l'educació, donant la cara en tot moment. I, malgrat tot el que hagi pogut passar, tinc la ferma convicció i satisfacció de la feina ben feta.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit intervindran els grups parlamentaris per defensar les esmenes reservades i les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el senyor Antonio Espinosa.

Antonio Espinosa Cerrato

Gracias, vicepresidente. Señoras y señores diputados, muy buenos días. Como ya saben, la posición de Ciudadanos es contraria a esta proposición de ley. La razón fundamental es que estamos ante un código tributario que no pretende ordenar el sistema tributario de Cataluña y mejorar el servicio de los ciudadanos, no pretende esto; su finalidad, por el contrario, es ser un instrumento al servicio de la secesión.

Este código tributario que hoy quieren aprobar se encuadra en las que ustedes han llamado «leyes de desconexión», se enmarca en sus ilegales y chapuceras leyes de desconexión; chapuza e ilegalidad que van de la mano en este Código tributario y están presentes desde el mismo inicio de su gestación. Acuérdense que en primer momento el Gobierno y los grupos que le dan apoyo intentaron tramitar la proposición mediante una de aquellas ponencias conjuntas en la que nos querían meter a todos los grupos parlamentarios. Ustedes nos querían obligar a participar en unas iniciativas legislativas en las que nosotros no queríamos estar. Naturalmente presentamos amparo ante el Tribunal Constitucional y nos dieron la razón, y se anularon todas las ponencias conjuntas.

Pero los despropósitos no acabaron entonces, llegan hasta hoy, y ha tenido que ser el propio Consell de Garanties Estatutàries quien se lo diga. El dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias nos ha dado la razón en tres aspectos fundamentales: uno, la Agencia Tributaria de Cataluña puede ejercer las competencias tributarias que le otorguen la Constitución y el Estatuto; dos, existe un único ordenamiento jurídico para toda España y en el que se integra la Agencia Tributaria de Cataluña, y tres, el señor vicepresidente, el señor Junqueras, no puede impedir el derecho fundamental de acceso a la función pública en condiciones de igualdad de todos los ciudadanos; no se puede impedir que cualquier ciudadano tenga el derecho a opositar para entrar en la Agencia Tributaria de Cataluña, como pretendía el Gobierno y los grupos que le dan apoyo; no se puede pretender que solamente puedan hacerlo determinados funcionarios de la Generalitat.

Ustedes quieren convertir la Agencia Tributaria de Cataluña en un coto privado, reservado a independentistas, pero el Consejo de Garantías les ha dicho que eso no lo pueden hacer. Y ahora se autoenmiendan para seguir intentándolo, pretenden que en lugar de cubrir las plazas del Cos Tècnic de Gestors Tributaris mediante una oposición libre y abierta, sus funciones sean desempeñadas por funcionarios del Cos de Gestió de l'Administració de la Generalitat por medio de una simple habilitación del director de la Agencia Tributaria de Cataluña.

Miren, los ciudadanos se merecen que quienes revisen sus declaraciones sepan lo que hacen y sepan de lo que se trata. Y, por tanto, se merecen que quienes hayan ingresado en sus puestos de trabajo lo hayan hecho mediante una oposición libre, donde en condiciones de igualdad hayan demostrado su capacidad y mérito. Ustedes están dispuestos a sacrificar la calidad y la eficacia de los servicios tributarios por sus prisas y su ensoñación independentista, y los ciudadanos de Cataluña no se lo merecen y deben saberlo.

El Consejo de Garantías Estatutarias también les ha sacado los colores por el desconocimiento absoluto que de la norma hace..., del sistema de fuentes y el reparto competencial. Es tan burdo –tan burdo– el incumplimiento y tan evidente la extralimitación competencial que muestra a las claras que estamos ante otra provocación al estado de derecho y un engaño a los ciudadanos. ¿Qué otra cosa se puede buscar y pretender cuando se obvia que el sistema tributario debe ser único, unificado y coordinado? ¿Qué otra cosa se puede buscar cuando se obvia que solo el Estado puede dictar normas interpretativas de los tributos cedidos? ¿Qué otra cosa se puede buscar cuando se prescinde del encaje constitucional y estatutario que debe tener esta ley?

Señores diputados y diputadas, esta ley pretende construir una hiperestructura formada por órganos colegiados, *consell fiscal*, *institut d'estudis*, etcétera, que es francamente aparatosa y costosa para una recaudación de los tributos propios y cedidos que, a fin de cuentas, no llega a los 4.000 millones de euros. Se lo diré llanamente: a esto en mi tierra se le llama «tener mucho pan...», o «poner mucho pan y poco jamón».

Desde nuestro grupo parlamentario no nos cansaremos de decir que los ciudadanos de Cataluña no necesitan una agencia y una legislación tributaria al servicio del

independentismo, sino al servicio de los contribuyentes. Los ciudadanos de Cataluña no necesitan una estructura tributaria de estado, ya la tienen y se llama AEAT, Agencia Estatal de Administración Tributaria. En Ciudadanos apostamos por una estrecha colaboración y coordinación de la Agencia Tributaria de Cataluña con la agencia estatal, y de esta con el resto de estados, especialmente de la Unión Europea.

No se trata, por tanto, de sustituir la legislación estatal y la agencia tributaria del Estado por la legislación catalana y la Agencia Tributaria de Cataluña; se trata de coordinar legislaciones, agencias y esfuerzos para prestar un mejor servicio a los ciudadanos, de manera más eficaz y eficiente.

Nosotros estamos de acuerdo en un redimensionamiento de la agencia tributaria, para una mejor gestión de los tributos propios y cedidos y para combatir más eficazmente el fraude. Pero en realidad ustedes no quieren eso; pretenden suplantar la agencia estatal y crear una de sus llamadas «estructuras de estado». Si pudieran hacerlo, aunque afortunadamente no pueden, lo harían incluso perdiendo eficacia y empeorando la gestión. Miren, el único planteamiento realista es avanzar en la integración fiscal entre la Administración tributaria del Estado y las autonómicas para hacer realidad la coordinación, para aprovechar las economías de escala y hacer un sistema más eficiente y más eficaz.

Pero, diputados de Junts pel Sí y la CUP, no cuenten con nosotros para crear su agencia tributaria secesionista, que, descoordinada de la agencia estatal y de las europeas, nada sabría ni podría hacer con los defraudadores que se llevan su dinero a Andorra, o se mostraría incapaz de cobrar una ejecución de una deuda cuando el contribuyente tenga su patrimonio en Aragón, por ejemplo.

En Ciudadanos no vamos a perder ni un minuto, ni un solo minuto, en establecer una hacienda que antepone el objetivo de la secesión al objetivo de un mejor servicio y cooperación con el contribuyente. En Ciudadanos sí vamos a trabajar siempre por un sistema tributario basado en la cooperación y la confianza en el ciudadano, que tenga como uno de sus pilares la fiscalidad inteligente y que, apoyado en las nuevas tecnologías, mejore los servicios al contribuyente, así como la transparencia y eficacia de la Administración tributaria.

En Ciudadanos vamos a trabajar por implantar en la Administración tributaria del Estado y en las autonómicas un modelo basado en las mejores experiencias y prácticas internacionales, como, por ejemplo, Suecia. En Ciudadanos queremos una administración tributaria moderna, donde haya más transparencia, más responsabilidad; una administración tributaria que incentive el cumplimiento voluntario de las obligaciones tributarias y aumente la seguridad jurídica.

En suma, en Ciudadanos queremos una administración tributaria para beneficio de todos los catalanes y españoles, pero no solo para beneficio de los separatistas.

Quiero acabar deseando a todos los diputados unas buenas vacaciones, y para los diputados separatistas un deseo muy especial: que se relajen, que aparquen sus prisas, que ya saben que las prisas no son buenas, sobre todo si son como las suyas, para ir a ninguna parte.

Muchas gracias. Y hasta pronto.

(Aplaudiments.)

El vicepresidente primer

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. No puc dir ni «vicepresident» ni «consellers», perquè sembla que aquesta llei tan important no els interessa gens... *(Veus de fons.)* Sí, no sé on estan, senyor..., no sé on estan. *(Veus de fons.)* Ah, tots?

(Pausa.) Tots. Deu ser això, deuen estar tots allà. Bé, doncs, molt bé. Espero que estiguin fent costat a les víctimes en un moment difícil.

En tot cas, avui... –hi han pocs diputats, també; no sé si és que tothom està allà–, en tot cas, avui resultava que aprovàvem una llei important; una llei, per nosaltres, mal anomenada Codi tributari de Catalunya, una proposició de llei que ens va presentar... (Remor de veus.) No m'ha posat temps, eh?, vicepresident. (Pausa.)

La presidenta

Senyora Romero, tenia raó. Ja està posat.

Alicia Romero Llano

Podria demanar, si us plau, a alguns diputats, que deixin de dialogar amb mi? Perquè és que estic intervenint. Escolti, jo puc fer les queixes que vulgui. Si m'he equivocat, ja demanaré disculpes. Però, si us plau, deixin de parlar amb mi, perquè estic intervenint. És que, al final, en aquest Parlament passen coses tan estranyes... De veritat, eh?

En fi, el que deia...

La presidenta

Diputada, espero que gaire estranyes no, eh? Això no li ho puc admetre, eh?, que passin coses estranyes.

Alicia Romero Llano

Bé, no ho dic per vostè...

La presidenta

Passen coses que passen en tots els parlaments.

Alicia Romero Llano

Bé, però no ho dic per vostè. Ho estava dient pel que estava passant. En tot cas, avui sembla... (Pausa.) Espero el temps.

Avui sembla que debatem i votarem, suposo, el que nosaltres diem que és el mal anomenat Codi tributari de Catalunya, una proposició de llei que ens van presentar els grups parlamentaris de Junts pel Sí i de la CUP i que a nosaltres ens agradaria, abans d'entrar al debat, posar una mica en context i fer una mica de memòria.

Mirin, la Llei 3/2015, d'11 de març, de mesures fiscals i financeres, va aprovar, en la seva disposició vint-i-dosena, un element en el que es demanava aprovar un pla director de l'Administració tributària de Catalunya. En cinc mesos s'havia de fer aquest pla director. Aquest pla director el que demanava era, doncs, que es preparés una eventual assumpció de noves funcions i competències tributàries i que havia d'incloure una proposta normativa tributària de Catalunya. Aquesta disposició, evidentment, va ser, doncs, declarada inconstitucional pel Tribunal Constitucional i, per tant, sense efectes. Deia la sentència: «Un plan que no tiene por objeto simplemente la restructuración o modernización de la Administración tributaria de Cataluña actualmente existente, sino precisamente dotar a esta Administración de todos los medios para asumir y gestionar unas competencias que esa comunidad autónoma no tiene.»

Després de les eleccions del 2015 –perquè això va ser just abans de les eleccions–, s'aprova una resolució, la 1/XI del Parlament de Catalunya, sobre l'inici del procés polític a Catalunya com a conseqüència dels resultats del 27 de setembre, resultats pels quals majoritàriament no..., és a dir, no es va obtenir més del 50 per cent per fer la suposada independència, tal com no només diuen alguns partidaris de la independència sinó que també va dir el president de la Generalitat. En aquesta resolució es deia que en trenta dies s'havien de tramitar tres lleis de desconexió, que eren la del procés constituent, la de seguretat social i la de la hisenda pública. També es va declarar inconstitucional i nul·la de ple dret aquesta resolució.

I, en tercer lloc, en la substanciació del debat a la totalitat d'aquesta proposició de llei, presentada per aquests dos grups que ja he anomenat, una de les ponents deia: «Avui parlem de la capacitat de recaptar els nostres propis impostos i també de la voluntat de dotar-nos de les eines per redefinir-los en tot allò que sigui necessari perquè obeeixin la funció i el mandat que els atribuïm. El Parlament de Catalunya considera pertinent iniciar el tràmit de la tramitació de les lleis del procés constituent, seguretat social i d'hisenda pública, i aquesta és la part del camí que conjuntament construïm.»

Són tres elements cronològics, tres elements que evidentment emmarquen quina és la llei que avui debatem i votarem.

Vistos aquests antecedents que aquesta proposició de llei ens va presentar, podríem pensar que és hereva d'aquelles intencions, vistos aquests elements; ara bé, també és veritat que va haver-hi un retard important, perquè es deia que en trenta dies ho presentarien i han passat gairebé dos anys, i en aquests dos anys, un canvi de ruta, perquè resulta que ara sí que farem un referèndum, un altre referèndum, per saber què vol el poble de Catalunya, però mentrestant ja fem estructures d'estat sense haver escoltat el poble. Tot plegat, molt democràtic.

En definitiva, també és cert que, malgrat això, els grups parlamentaris propo-sants han dit també en diverses ocasions que el que avui debatrem i votarem és una proposició purament autonòmica, que pretén estrictament desenvolupar l'Estatut d'autonomia i que, per tant, no cal preocupar-se; de fet, sense citar l'Estatut d'autonomia, i a fi, doncs, de generar aquesta certa ambivalència en el discurs polític públic que fan ambdós grups.

Per tant, com els deia, malgrat les sospites fundades que podíem tenir, els orígens d'aquesta proposició i els cants de sirena, i, sobretot, les contradiccions que clarament ens han posat aquests dos grups parlamentaris –cosa que mostra, també, per altra banda, molt poca valentia per part d'ells–, el Grup Socialista va estudiar la proposició de llei, va donar recolzament a l'inici del tràmit parlamentari i, per tant, hi hem estat treballant.

Vostès diran: «I per què?» Doncs, miri, nosaltres vam analitzar-ho. Necessitem un codi tributari a Catalunya? Doncs, sincerament, creiem que no. Per modificar l'agència tributària, per crear nous instruments tributaris, creiem que no cal un codi tributari. Creiem que és una cosa prou aparatosa que el que només mostra és que vostès necessiten, doncs, reforçar la seva voluntat d'anar cap al procés.

Però jo els dic: per construir un nou país, si és el que vostès volen –que no ho comparteixo–, cal només fer les coses bé i fer-les millor del que les fèiem. Si no, sincerament, quin sentit té, tot això que vostès volen fer? I no sembla que això quedi massa acreditat.

La segona pregunta seria: necessitem una llei tributària a Catalunya? Doncs, sí, és possible. En aquest sentit, hi podríem estar d'acord. I per què? Home, doncs, segons el nostre parer, perquè cal desenvolupar plenament les competències que ens atorguen la Constitució i sobretot l'Estatut, i que haig de dir que el Govern dels millors i el Govern de la desconexió no han desenvolupat en aquests darrers set anys. Hem estat set anys de braços caiguts i ara a correu, amb presses, com sempre, anem a desenvolupar tot allò que ens permet l'Estatut, i sembla que més, pel que després també explicaré.

Per tant, sí que tenia sentit una llei general tributària o una llei tributària de Catalunya que desenvolupés aquesta agència, les capacitats que ens dona el nostre Estatut. Per tant, el Grup Socialista va formar part de la ponència –ho deia la senyora Senserrich–, va treballar i va entrar noranta-dues esmenes, és a dir, un nombre d'esmenes important i considerable. Perquè, si hi ha una cosa que és indubtable, crec, és que el Grup Socialista, i el Partit Socialista en concret, normalment treballa per ajudar a construir país, per sumar i per intentar millorar les condicions dels nostres

ciudadans. Ho van demostrar ahir amb la Llei de comerç, amb la Llei del canvi climàtic, i també ho volíem fer en aquesta Llei del Codi tributari.

No podem dir, per això, el mateix d'altres grups, sincerament; altres grups que no van participar en la ponència, altres grups que no van fer ni una esmena, altres grups que no van voler debatre, que no van voler reflexionar, que no van voler estar-hi per sumar i per construir. Ara sí; per treure profit del conflicte polític, per això, sí que hi són.

Les esmenes del Grup Socialista, les noranta-dues esmenes, anaven o perseguïen tres objectius clars que vull, evidentment, resumir per no avorrir-los massa. El primer era augmentar o generar una seguretat jurídica que nosaltres creïem que no existia en aquesta Llei del Codi tributari, una seguretat jurídica que calia donar als ciudadans més enllà del conflicte de poders i el conflicte institucional. El segon era reforçar l'agència tributària com un instrument d'assessorament i informació als ciudadans, des de la proximitat i la descentralització, tenint en compte que l'agència internalitzarà tots els processos en relació amb la gestió dels impostos cedits, que feien fins ara les oficines liquidadores. I, en tercer lloc, lluitar contra una certa intrusió que veïem nosaltres amb la creació dels intermediaris fiscals i de la composició del Consell Fiscal, on nosaltres creïem que aquestes figures no haurien de ser... o, en tot cas, haurien d'estar més contraposades a altres perfils.

Per tant, entraré en l'explicació dels tres. Pel que fa a la seguretat jurídica, miri, un dels elements que per nosaltres més grinyola en tota la llei, evidentment, és aquest, i és el motiu pel qual nosaltres, evidentment, doncs, vam presentar..., vam demanar dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, perquè ens aclarís si això era així.

En molts casos, durant tot el text jurídic, s'obvia la referència no només a la Constitució sinó també a l'Estatut, però, en canvi, es parla del bloc de constitucionalitat, que no sabem massa què vol dir. Sembla, finalment, com constantment els passa a vostès, que al matí volen desconnectar, a la tarda volen obeir, i la llei no deixa de ser una confusió absoluta envers el ciutadà, que no sap a quina llei atendre's a l'hora de pagar les seves obligacions tributàries, en un element tan clau per als ciudadans. I posaré un exemple de confusió, que és aquest anunci que fa el Govern darrerament que es podran pagar els impostos estatals a través de l'agència tributària, com si ara la competència fos nostra. És a dir, és constant la confusió que fan vostès en aquest tema, i cal aclarir-ho per no confondre els ciudadans.

Mirin, citaré només algunes frases de l'informe que fa el Consell de Garanties Estatutàries donant-nos la raó, per unanimitat, de la falta de seguretat jurídica d'aquesta llei. Diu: «L'Estat és titular de la potestat originària per establir tributs, no pot haver-hi cap mena de dubtes sobre que la determinació de les fonts del dret en aquest sector de l'ordenament li correspon en exclusiva a l'Estat.» Diu: «Passa, però, que, com ja hem avançat, l'article 111-4 no se circumscriu a projectar literalment en el Codi tributari el sistema de fonts previst en la Llei general tributària, sinó que empra termes, com l'abans alludit "bloc de constitucionalitat", de significació fonamentalment competencial, que pot ser freqüent en el discurs jurídic i fins i tot polític, però és completament impropï d'una norma jurídica.»

Jo, arribat aquest punt, els diria al Grup Parlamentari de Junts pel Sí: «Tenen juristes, vostès?» I al Govern: «S'ho havien mirat bé, això?» Perquè, és clar, és molt contundent el Consell de Garanties Estatutàries en aquest sentit. Mirin, estem fent una llei, no un discurs polític, no un llibre. Una llei és una norma; una llei regula, i cal ser exquisits amb el llenguatge i amb el text. En fi, en tinguin o no, d'assessors jurítics, que suposo que sí, i en aquest cas no deuen haver revisat aquesta proposició de llei, el Consell de Garanties ha estat molt clar.

El Grup de Catalunya Sí que es Pot i el PSC, que conjuntament hem fet esmenes subsegüents, hem intentat resoldre, evidentment, aquest element de les fonts del dret incorporant una esmena que així ho explicita. Sembla que vostès, per això, no fan el

mateix, no segueixen les recomanacions del Consell de Garanties Estatutàries, i el que fan és eliminar l'article de les fonts del dret, com si això els privés ja de complir la norma.

Doncs, miri, és curiós, sincerament, que vostès acaben fent el mateix que el Partit Popular. No sé si s'ho han mirat, però el Partit Popular fa exactament el mateix que vostès, que és eliminar l'article de les fonts del dret. Deu ser que vostès coincideixen molt en temes tributaris, o deu ser, senyors de la CUP i senyores de la CUP, que els punts extrems s'acaben tocant. El cas és que és molt clar el Consell de Garanties Estatutàries: no és prou segur jurídicament i cal retocar algunes coses, que nosaltres, des del Grup Socialista i el Grup de Catalunya Sí que es Pot, hem intentat millorar.

El segon element en relació amb les nostres esmenes era reforçar l'agència tributària. Nosaltres demanàvem més dependència del Govern, que estigués més alineada amb els seus objectius, un contracte programa per establir la relació, més paper dels sindicats... Miri, un exemple molt petit, senzill, «tonto», si volen: pla de formació; demanàvem que el pla de formació dels treballadors es fes conjuntament amb els mateixos treballadors, perquè qui millor que els treballadors sap quina formació necessiten. Ah, no, doncs, això no ens ho han deixat posar; han posat «amb informació dels treballadors». Home, gràcies; sí, a la web també ho podran mirar.

Jo, sincerament, miri, de Convergència o del PDECAT, m'ho podia imaginar; d'Esquerra, jo crec que, a aquestes alçades de la pel·lícula, també; però, de la CUP, sincerament, no. Jo, sincerament, crec –i a la senyora Reguant l'hi he dit alguna vegada– que el procés s'ho ha emportat tot i que han oblidat alguns principis en aquesta llei. I em sap greu, perquè en el debat sí que hi podíem coincidir, però, després, a l'hora d'escriure-ho i de veure-ho materialitzat, no.

En relació amb els treballadors i l'accés a la funció pública, nosaltres vam proposar eliminar algunes disposicions addicionals que parlaven sobre l'exclusivitat de l'accés a la funció pública en alguns llocs de treball només per a funcionaris de la Generalitat. Això el Tribunal Constitucional ja ho va anul·lar; però és igual, aquí com que són tossuts diuen: «Tornem-hi, a veure si així cola.» I el Consell de Garanties Estatutàries diu, escoltin, que l'accés a la funció pública ha de respectar el principi d'igualtat i, per tant, doncs, això ha de ser així. Doncs, molt bé, nosaltres ho eliminem, fem cas del Consell de Garanties Estatutàries, com ja ho havíem fet amb les esmenes inicials.

I què fan vostès? Sorprenentment, eh?, perquè tenen una capacitat, almenys a mi, de sorprendre'm... Fan una trampa, i és que diuen que, transitòriament, fins l'any 2024 –en fi, ja veurem on som tots plegats– habiliten perquè els cossos de gestió de l'Administració de la Generalitat puguin fer les funcions dels cossos tècnics gestors tributaris. ¡Hombre!, és allucinant, sincerament. És molt sorprenent la capacitat que tenen vostès de fer trampes al solitari. És veritat que només amb uns cossos; amb els altres suposo que no s'hi atreueixen, en el cas dels inspectors, etcètera, no? Però realment és sorprenent la capacitat que tenen vostès de tenir aquest element innovador.

L'altre element que nosaltres critiquem molt, en l'àmbit de l'agència tributària, és el que creiem una falta en l'assessorament que donarem des de l'agència. Vostès creen la figura o li donen molta preponderància a la figura de l'assessor fiscal perquè sigui la persona que assessori el ciutadà. De fet, ens han obligat a treure o no ens han acceptat l'esmena perquè l'agència *assessori* el ciutadà, amb aquest terme. Suposo que el que vostès voldran és que ara, a partir d'ara, ho facin els assessors fiscals, privatitzant aquest servei clar de l'Administració tributària. De fet, quan un mira els orígens i encara va més enrere, doncs, veu que aquesta figura dels intermediaris fiscals la crea un informe de Durán-Sindreu, que li encarrega Artur Mas i Joan Iglesias. Vull dir que, en fi, molt, molt anticapitalista aquesta llei sembla que no és; més aviat tot el contrari: una llei liberal marcada pels principis d'Artur Mas.

I ja, aquí, consell fiscal; creen un consell fiscal, que podria..., legítim, en el que podríem coincidir, però incorporen aquests intermediaris, aquests assessors fiscals. Nosaltres creiem que és fer que el llop guardi les ovelles. I, a més, no ens deixin incorporar altres components com els agents socials econòmics, que creuen que tindrien tot el paper i el sentit que fossin aquí. No ho podem compartir. No entenem com alguns grups subscriptors d'aquesta proposició ho comparteixen, com és el cas de la CUP, i ja l'hi he dit moltes vegades a la senyora Reguant, el procés s'ho emporta tot. Em sap greu, perquè creiem que aquest consell fiscal no neix com hauria de néixer.

En definitiva, un codi que creiem que no és codi; una llei que pretén una cosa, però en mostra una altra, que no és valenta, que privatitza serveis propis de l'Administració, que incorpora una figura d'assessors fiscals a tasques que diem que no els pertoca i que té més de llei liberal que de llei anticapitalista.

En fi, jo, només per acabar, presidenta, dir que hem intentat fer tot el que ha estat a les nostres mans, que ha estat un plaer treballar amb les diputades, amb l'Àngels Castells, amb qui hem compartit ideologia, diguem-ne, i principis, també amb l'Eulàlia Reguant, que també ha sigut un plaer conèixer-la i treballar amb ella, i en especial la Maria Senserrich. Ja ho saps, Maria, és un plaer treballar amb tu; crec que ets una gran diputada, fas la feina molt fàcil als que estem a l'altre costat, i sé que la teva no ha sigut gens fàcil, no t'ho han posat més aviat pla, però crec que te n'has sortit amb la feina, has estat endreçada, organitzada. T'haig de dir que jo, de totes les ponències de llei que he estat, que ja en són unes quantes, aquesta ha sigut la millor, malgrat que no hem pogut aprovar una llei, que és el que m'hauria agradat.

En tot cas, gràcies a...

La presidenta

Senyora Romero, s'ha passat molt del temps, eh?

Alicia Romero Llano

...les diputades. I bon dia.

La presidenta

Ja ho sap. Gràcies. (*Aplaudiments.*) A continuació, té la paraula la senyora Àngels Martínez, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Àngels Martínez Castells

Bon dia. Em permetran, abans de començar, dues mencions. La primera, lamentar l'accident d'aquest matí, i de manera especial perquè molts d'aquests accidents són fàcilment evitables i es deuen moltes vegades a condicions..., no vull avançar ni molt menys esdeveniments, però a condicions de treball que són realment dures, i s'afegeixen a accidents de treball, que, per desgràcia estan creixent en el nostre país i afecten a vegades els usuaris dels serveis, en aquest cas, públics.

I la segona, és el dia... –que, a més a més, només es pot fer en aquesta intervenció–, avui és el Dia Mundial de l'Hepatitis C. I ho menciono en aquest Parlament perquè una de les reivindicacions que fan precisament les persones afectades, com saben, és poder tenir accés als genèrics, i se'ls en priva, i en molts casos han d'arribar a poder tenir accés a la medicació no genèrica quan ja han arribat a un alt grau d'avançament de la malaltia perquè no hi ha, diuen, suficients fons a la hisenda pública per pagar la medicació per a tothom. Això també ha costat vides, i em semblava que en un tema que, ni que sigui, doncs, de manera molt més global, toca la fiscalitat, s'havia de tenir present, i recordar aquest Dia Mundial de l'Hepatitis C.

I una vegada dit això, sí que em toca agrair, naturalment, el treball que s'ha fet en la ponència. Agrair a la Maria –a la Maria Senserrich–, a l'Eulàlia, a l'Alicia, moltíssim, l'ajuda que ens ha donat; al lletrat, també va tenir una paciència..., i va ser especialment enriquidora la seva manera d'ajudar-nos. Però també fer un lament. Jo penso –bé, pensem– que aquest és un tema tan important que cal lamentar que no

hagi existit un debat previ, que havia d'haver impregnat totes i cada una de les facetes d'aquest codi: quina fiscalitat volem per a Catalunya i quins són els instruments, per tant, més adequats, que estan o no en aquest codi, que haurien de reforçar l'equitat i una distribució més equitativa, doncs, que fes possible la igualtat d'oportunitats; una fiscalitat que, a més a més, fos també ambiental, i una fiscalitat que tingués en present els biaixos de gènere.

Aquesta discussió, aquest debat, aquest aprofundiment d'aquestes idees prèvies no s'ha donat i, llavors, a mi em dona la impressió de que això fa –no entrar-hi a fons– que, per més que aprovem aquest codi, en aquest país i amb aquests nous instruments seguirà passant el que passa ara, allò que qualsevol demòcrata diu: «No, no, però és clar que ha de pagar més impostos qui més té.» Sí, d'acord, ha de pagar més impostos qui més té, però això no és el que passa –això no és el que passa–, i amb aquests instruments que s'estan aprovant ara tampoc –tampoc–, per desgràcia, tampoc passarà.

Quins dubtes tinc d'entrada. Mirin, d'entrada els diria que aquest codi té un origen que s'assembla..., i no voldria fer broma avui, però en fi, fa recordar les deixes dels avis Florenci, que a vegades és millor rebutjar a benefici d'inventari, a pensar que podíem haver fet de cap i de nou totes aquestes reflexions i haver parlat d'aquests mitjans i d'aquests instruments. Perquè si la senyora Romero ha dit que havia presentat noranta i escaig o més esmenes –no ha dit quantes li havien acceptat–, nosaltres, modestament, en vam presentar més o menys la meitat, però no ens en van acceptar ni una. I vull dir que no ens en van acceptar ni una entre altres coses perquè sí que ens han acceptat paraules i conceptes que en algun moment diré. Però, és clar, un dels punts, un dels dubtes que jo veig és si... –que jo encara crec–, és que si el tema de l'elusió fiscal, per exemple, que sí que s'ha acceptat, pot ser realment combatut i frenat pels instruments que s'han acceptat.

I finalment hi ha un tema que és cabdal, que és de fons, que és l'enfocament de la relació entre el sistema fiscal i els contribuents. És a dir, hi havien dues –i es va veure a la ponència– posicions completament oposades. Una, que era la de la ponència original de voler ser fiscal *friendly*, és a dir, és a partir de que el contribuent té un clima de satisfacció i es troba bé amb el sistema fiscal, doncs, que contribueix, i l'altra, com molt bé ens van remarcar alguns dels tècnics que van venir, en el que deien: «No, no, està demostrat i, a més a més, hi han no només estudis sinó les pràctiques ho demostren, que quan hi ha una aportació, un compliment suficient en el fisc, en el sistema fiscal, és quan hi ha uns serveis públics, uns béns i uns serveis públics suficients com perquè la gent estigui contenta i satisfeta i s'adoni que val la pena pagar impostos.»

És a dir, en definitiva, el que a mi m'ha donat la impressió a vegades que es feia, i més quan érem, com ha dit molt bé la senyora Senserrich, quatre dones les d'allà, és que potser ens han pres per un taller de costura i ens han donat un barret mexicà d'aquests enormes que no passen per la porta, que es venen o es venien a les Rambles i que posaven, de totes maneres, a sota «record de Barcelona», i més a sota «*made in Taiwan*», i que ens han dit: «Bé, d'aquest barret mexicà intenteu-ne fer una barretina o intenteu-ne fer, d'acord potser més amb la mentalitat del senyor conseller, un *gorro* frigi.» No. No ha sortit ni una barretina ni un *gorro* frigi, segueix sent una espècie de cosa estrofolària que va entre una cultura que no és la nostra i uns resultats que francament a mi no em satisfan.

Nosaltres entenem que la sobirania no resideix només en els discursos, no resideix d'una manera absoluta en els discursos i en fulls de ruta magnificats, sinó que s'ha de sustentar cada dia en la matèria tributària. I que la configuració de diversos organismes, per exemple, l'Institut d'Estudis Tributaris, en el qual crec que totes les quatre persones que vam estar, dones, que vàrem estar a la ponència vàrem estar molt entusiasmades amb aquest institut, no acaba de superar..., entre altres coses perquè quan vàrem dir: «Aquest institut d'estudis s'hauria de concretar bàsicament

en les desigualtats i hauria de ser una espècie d'observador, de marcadore de senyals d'alerta, de veure com l'índex de Gini es desvia, com l'índex de Gini cada vegada tendeix més a les desigualtats, com, en canvi, no es corregeixen, per exemple, desigualtats territorials.» Doncs, se'ns va contestar, amb molta amabilitat, però se'ns va contestar que com que l'Institut d'Estudis Fiscals era fet, format per grans especialistes, acadèmics, etcètera, en el tema, no s'agafarien bé que els diguéssim el que han de fer. Com no s'agafarien bé el que han de fer, si els ho diu el Parlament? I és clar, a mi em costa moltes vegades d'entendre.

I també un dels dubtes que em queden és la gradació que hi hagi entre aquest intent de consensuar-ho tot, sobretot a través del Codi fiscal, i la necessitat de controlar el frau, l'evasió i l'elusió fiscal. I els dic per què: perquè quan volem importar cap aquí determinats mecanismes hem de saber qui som, on estem, a quin país vivim, quins judicis s'estan veient, i saber que això no és *Borgen*. *Borgen* es veu a la televisió. Noruega i la cultura fiscal de Dinamarca està en la televisió: no està precisament entre nosaltres. Com deia el professor comú amb el senyor Bel: sempre acabem tenint un..., ens sembla que estem pagant a nivell de Suècia, però tenim uns serveis que ens recorden més el Marroc. Amb excepció de la sanitat, a vegades això passa.

Bé, per tant, aquesta nova empenta del desenvolupament de l'agència tributària creiem que s'ha d'entendre també o s'hauria d'entendre també en aquest sentit de millorar la redistribució, de fer plenament satisfactori i suficient el finançament dels serveis públics, però ho dubtem, per la mateixa composició del consell fiscal. I els dic com es definiria. Bé, vostès ho poden trobar, però es definiria, el consell fiscal, com un organisme de personalitat jurídica pròpia amb capacitat per actuar en aspectes tan fonamentals com la millora de la qualitat de les normes que han de regular la fiscalitat, difondre resultats obtinguts, participar activament en la definició d'estratègies –també les que s'han d'aplicar per reduir el frau fiscal– i promoure bones pràctiques.

I a mi em sembla, a vegades, que jo no sé si el consell fiscal realment farà això o el que s'està fent –i això ja ho ha començat a dir una mica l'Alícia–, és a fer una reserva de mercat, perquè una de les esmenes en la que Catalunya Sí que es Pot..., en la que jo personalment hi vaig posar especial èmfasi, que és dir: «Bé, diguem-ho de la manera que calgui –i el lletrat per a això pot ajudar–, però que quedi clar que la relació del contribuent o la contribuent amb l'agència tributària no caldrà necessàriament que passi per intermediaris privats», tampoc va ser recollida. I és clar, això no és el que pot treure'ns els dubtes al respecte.

Recordo les paraules del qui va venir, de Xavi Casanovas, de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, en les que deia que ells en principi no tenien res contra la col·laboració entre sector privat i públic, però que, en canvi, sí que tenien que objectar quan el sector públic passava a ser subsidiari del privat, com passa, o com passava o com passa amb aquest consell fiscal. I, a més a més, acabava dient, i no podia ser d'altra manera, quan la redacció del tema s'encarrega a empreses com PricewaterhouseCoopers, etcètera. I també des de Gestha ens deien que, home, hi havia una possibilitat bona per a aquest codi, i era que, realment, si es col·laborava, es pogués escatir exactament quin és el *gap* fiscal, fins a quina possibilitat..., obrir-se més possibilitats per detectar el frau. Però també en aquest punt s'ha de reconèixer que la tradició i la cultura no és precisament a on estan implantats aquests organismes com a Austràlia, que no conec com està, però sí Suècia, que crec que no és el cas.

Per tant, no es pot, jo penso, sacrificar aquest principi de neutralitat que s'hauria de tenir en fiscalitat a favor dels intermediaris privats, i penso que es fa; que una cosa és la interpretació i l'ajuda en la comprensió, si es vol, i l'altra cosa és portar el sector professional dedicat a l'assessorament fiscal a un cert clientelisme per crear una *entente cordiale* que va en contra de l'esperit que es recull en les nostres lleis, de

que cada persona té l'obligació de contribuir i l'Administració vetllar per lluitar contra qualsevol mecanisme d'elusió o evasió fiscals.

Nosaltres no creiem que l'objectiu del Consell Fiscal sigui el de reduir la conflictivitat. Pensem que el Consell Fiscal ha vingut per fer de guardià del galliner, i en aquest sentit pensem també que l'Administració ha de tenir molts més recursos dels necessaris per poder desenvolupar les polítiques socials que calen i que es necessiten des del punt de vista fiscal de manera més activa. En aquesta conjuntura pensem que el Consell Fiscal i la seva estratègia no poden ajudar a desenvolupar-ho i no ajudaran de cap manera a no només que hi hagi una redistribució progressiva fiscalment, mediambientalment més justa i sense biaix de gènere, sinó també a favor de les persones amb menys recursos.

Per nosaltres, lluitar contra la igualtat d'oportunitats i contra el frau fiscal és fonamental, i perquè tota la gent que necessita els medicaments i l'atenció necessària sanitària, d'educació o del que sigui la tingui. Creiem, de veritat, que aquests instruments hi ajuden.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyora Martínez. A continuació té la paraula el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, em permetran que, després de la intervenció que fa uns minuts hem sentit des d'aquest mateix faristol, dediqui un agraïment molt especial al senyor Nuet –no sé si hi és– per permetre'ns parlar i per permetre'ns opinar en representació de 350.000 catalans que, segons ell, no haurien de tenir drets. Doncs, reitero aquest agraïment molt especial i que el que hem sentit avui crec que posa molt en evidència quin és el concepte de democràcia que té el senyor Nuet, que ja els asseguro que és extraordinàriament diferent del que puguem tenir d'altres catalans.

Venim a exposar el nostre posicionament amb relació a aquesta Proposició de Llei sobre el Codi tributari. Farem una cosa que no és habitual, que és fer també de relators. No vull usurpar la funció de la senyora Senserrich, que ella ha fet el seu relat des de que és nomenada relatora de la ponència, però jo crec que aquest relat s'ha de completar amb el relat complet de la història que ens porta en aquesta Proposició de Llei del Codi tributari. La senyora Romero ja ho ha fet sintèticament, però em permetran que jo també ho acabi de completar, perquè hi ha hagut algun pas que a la senyora Romero o no li ha vingut al cap o no ha expressat o s'ha saltat, i que jo crec que és extraordinàriament rellevant. I jo em remuntaré, no al 2015 –ho faré a continuació–, però sí que em remuntaré al 2013.

Què passa el 2013? Doncs, passa que hi ha un consell assessor de la transició nacional que elabora uns informes i que, entre aquests informes, el número 2 fa referència al disseny de l'Administració tributària de la Catalunya independent. I no el cito perquè sí, cito precisament aquest informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional perquè, si vostès se'l miren, veuran que dissenya de forma *exacta* allò que després es tradueix en la Proposició de Llei del Codi tributari que estem debatent avui. Possiblement, quan algú feia referència a les fonts del dret tributari català no podia citar els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, però potser indirectament hi deuriem estar fent referència.

Efectivament, després del desembre del 2013, passem al març del 2015, on a la llei d'acompanyament dels pressupostos apareix una disposició addicional, aquesta, la vint-i-dosena, que és objecte de recurs al Tribunal Constitucional, que li encarrega al Govern l'elaboració d'un pla director de l'Administració tributària –i jo hi afegeixo «de la Catalunya independent», de la seva Catalunya independent. Òbviament, és anul·lat per sentència del Tribunal Constitucional el juliol del 2016.

Passem al novembre del 2015 –també ho ha citat la senyora Romero–, a la Resolució 1/XI d'aquest Parlament, on el seu apartat cinquè, doncs, diu d'iniciar la tramitació del que s'ha denominat «les lleis de desconexió», entre elles la de la hisenda pública, de la que sense cap mena de dubte aquest Codi tributari és una part substancial important. Resolució 1/XI, de novembre del 2015, anul·lada l'1 de desembre del mateix 2015 per sentència del Tribunal Constitucional.

Passem al febrer-març de 2016, on es creen de forma unilateral unes ponències conjuntes; creen, els dos grups majoritaris i amb l'oposició dels quatre grups que no formem part de la majoria independentista del Parlament, creen una ponència conjunta que deuen voler utilitzar com a coartada per dir que aquestes proposicions de llei és una cosa de tot el Parlament, quan en realitat no és més que una proposta d'una part del Parlament, i de la part independentista del Parlament. La creació d'aquesta ponència conjunta va ser també anul·lada pel Tribunal Constitucional el desembre de 2016, però a més a més amb l'expressió concreta de que s'havien vulnerat, amb la creació d'aquesta ponència conjunta, drets dels grups d'aquest Parlament que, evidentment, no compartien la necessitat de fer una ponència conjunta.

En aquest particular relat, que, doncs, s'ha omès, l'octubre de 2016 els grups que donen suport al Govern –és a dir, la CUP i Junts pel Sí– presenten la Proposició de llei del Codi tributari dient, manifestant, expressant: «Escolti'm, aquesta és la proposició de llei fruit de la ponència conjunta.» Però, com acostuma a passar habitualment, del que diuen al que fan..., no hi té absolutament res a veure, i allò que havien dit que era fruit de la ponència conjunta resulta que no ho materialitzen com a fruit de la ponència conjunta, sinó que ho fan fent servir una proposició de llei a iniciativa de dos grups parlamentaris, que és tan legítim com fer-ho de qualsevol altra manera, i que igual de legítima és la discrepància. Però jo crec que això sí que posa en evidència el que és la base, el que és el fonament, segurament, de tot el procés, que té un denominador comú, que és la mentida i és l'engany. I aquest n'és un exemple molt clar.

Com els deia, la llei materialitza mimèticament, exactament –canvien algunes paraules dels organismes que es creen amb aquesta mateixa llei–, allò mateix que va dissenyar el Consell Assessor per a la Transició Nacional.

I, per tant, el nostre grup, vistos aquests antecedents, no vam voler participar de la ponència que havia de treballar aquesta proposició de llei. I no ho vam voler fer perquè enteníem que era una llei que formava part de la seva estratègia política, formava part del seu relat polític, formava part del seu objectiu obsessiu de portar Catalunya a aquesta separació; no hi vam voler col·laborar. Perquè, a més a més, hauríem entès que hagués passat el que els ha passat a d'altres grups parlamentaris, doncs, que presenten esmenes, intenten contribuir, intenten millorar la llei, i són rebutjades totes de pla, perquè l'important no és el que diguin les esmenes que presenten els grups parlamentaris, sinó que per alguns l'important és quins són els grups parlamentaris que presenten les esmenes.

Dit això, em permetran que em pregunti, d'una forma retòrica –no cal que em contestin, perquè la resposta ja la sabem–..., és que quan alguns parlen del dret a decidir no sé ben bé de què estan parlant, perquè alguns la decisió la tenen presa abans de que es facin referèndums, abans de que facin eleccions plebiscitàries... Fixin-se si la tenen presa que aquesta llei de la que estem parlant avui és una llei que ja té el seu origen el desembre del 2013, i ha plogut una mica bastant. (*Remor de veus.*)

Si m'ho permeten..., el soroll al darrere de l'orella distreu la meva concentració.

La presidenta

Disculpi, diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Aquests són els arguments fonamentals del relat, eh?, i són els passos que ha omès la relatora, perquè no li corresponia –jo ho entenc, eh?– cor-

responia citar-los. Però, a més a més, també, permetin-me que els parli del que diu la llei i de l'opinió que en tenim, d'aquesta mateixa llei, no?

És una llei que dissenya una administració tributària desmesurada, amb tot un grapat d'organismes, no només..., o sigui, l'agència tributària, la Junta de Tributs com a tribunal economicoadministratiu, el Consell Fiscal, l'institut de recerca, la mateixa Direcció General de Tributs, que alguns ja hi són i funcionen d'una determinada manera, però bé, el que acaba fent és sistematitzar i, des del nostre punt de vista, crear un sistema tributari desmesurat per, una, les competències que hi han; dues, pels tributs que gestionen... I, per tant, en la mateixa mesura en que és desmesurat, és fàcil aventurar –i ja n'hem parlat quan hem parlat de pressupostos i quan hem parlat de pressupostos de l'agència tributària– que a més a més serà ineficient, perquè, com que és una eina més gran d'allò que realment es necessita per administrar el que cal administrar, segur que acabarà sent una eina ineficient.

Però, a més a més, és una llei que ignora les fonts de dret. Totes no, eh?, perquè, com els deia, fa referència a unes fonts de dret, en principi, inexistentes, i que el Consell de Garanties Estatutàries ja els diu: «Escolti'm, això no és possible», o «no és viable», no? Però, clar, no parla ni de la Constitució, ni de l'Estatut, ni del dret tributari espanyol. No en parla directament, perquè indirectament sí que el que fa aquesta Llei del Codi tributari és traduir al català els mateixos principis tributaris que ja estan establerts en la normativa tributària espanyola, fent ús d'una tècnica jurídica que és la de reproduir mimèticament aspectes que ja estan en altra legislació i que, més que clarificar absolutament res, al que pot contribuir és a confondre les persones que estiguin subjectes a aquesta legislació. Per tant, posem també en evidència aquest aspecte.

També s'ignora –i això que és una llei de codi tributari– la diferent tipologia de tributs que tenim en aquest moment a Catalunya, i que no són pocs, sinó que són com a mínim quatre, variats i amb aplicacions, moltes vegades, amb normatives compartides amb l'Estat. Però, clar, com aquí el que es pretén és desconnectar de tot i ignorar absolutament tot el que fa referència a Espanya, doncs, no s'hi fa referència. Doncs bé, el 2 d'octubre continuaran havent-hi a Catalunya tributs propis, tributs cedits parcialment, tributs cedits totalment i tributs de l'Estat.

Finalment, és una llei que diu –i és el seu principal argument, que s'expressa especialment en el preàmbul, amb força èmfasi en el preàmbul– que el que pretén és donar seguretat jurídica, quan en realitat tot el que fa és tot al contrari. Diu..., crec que el Consell de Garanties Estatutàries fa servir una expressió en el sentit de que aquesta llei el que fa és generar «confusió» en la seva interpretació. És a dir, tot al contrari del que es diu que és el seu objecte –generar seguretat jurídica–, aquesta llei el que fa és precisament tot el contrari.

Finalment, jo crec que la forma més encertada d'intentar definir aquesta llei que aprovaran una part de l'hemicicle avui és que això no és una llei; això que aprovaran vostès avui és un discurs polític, però això no pot ser una llei. Crec que amb els arguments que vostès m'han sentit ja s'han fet a la idea de quin és i quin serà el posicionament del nostre grup en la votació d'aquesta proposició de llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació té la paraula, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, la senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; bon dia. Gràcies, presidenta. De moment no hi ha hagut cap sorpresa en els discursos, i jo crec que ara tampoc n'hi haurà cap, no?, però jo sí que, en algunes de les coses que s'han dit..., o volia recordar una mica quin era l'objectiu. Jo crec que la diputada del Partit Socialista ha recuperat unes paraules meves. I jo diria que també, a part de dir això, vam dir que l'objectiu de la llei acabava sent més limitat del que

a nosaltres mateixos ens agradaria..., i ho vam dir aquí mateix, no només a fora, al carrer, sinó que acabava desenvolupant competències que mai s'havien desenvolupat, des del 2007, que creava alguns organismes nous, alguns que és evident que poden ser discutibles, o que eren matisables, millorables o adaptables, i d'altres que creiem que són un encert i que, a més a més, alguns dels compareixents ho van dir i alguns dels compareixents que jo crec que, com a mínim, Catalunya Sí que es Pot, Partit Socialista i nosaltres mateixos, escoltem més, com pot ser representants de la Plataforma per una Fiscalitat Justa o representants del sindicat Gestha.

En el fons, es tractava d'establir el marc normatiu entorn del qual la hisenda catalana s'ha de regular –la hisenda catalana, en el marc actual, assumint que és un marc a superar i que esperem superar en breu, algunes com a mínim–; on definíem l'estructura o la carcassa, no?, que és el que hauria d'acollir tot el seguit de lleis i mesures fiscals a desenvolupar posteriorment, això, a més a més, també, en paraules de Xavier Casanovas, de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, que ho va dir el dia que va comparèixer.

I quin és un dels encerts...?, i que crec que fins ara ningú no l'ha posat sobre la taula, i crec que cal reivindicar-lo com un dels elements positius, que és la creació de l'Institut d'Estudis Fiscals, com un organisme que, per molta gent, jo crec, que és molt important, per a l'estudi i l'aprofundiment de les possibilitats i les limitacions en matèria fiscal que tenim i tindrem en un món global, on cal conèixer amb profunditat què s'està fent fora i què podem fer nosaltres, partint de la idea de que en aquests moments vivint un dúmping fiscal excessivament agressiu –o pel simple fet de ser un dúmping fiscal ja és agressiu en si mateix– entre diferents països, que fa que, per exemple, estats com l'Estat espanyol, on el darrer any sí que s'estan batent rècords en la recaptació d'alguns dels impostos, en matèria de l'impost de societats, estiguem, no?, 20.000 milions d'euros per sota, la meitat, del que es recaptava el 2007. I això té a veure, també, amb aquest dúmping fiscal existent a la Unió Europea, i no només a la Unió Europea.

Per tant, no?, un institut d'estudis fiscals que pot ajudar o que ha de treballar per implementar polítiques que vagin realment a evitar el frau, l'elusió, el dúmping, que vagin a millorar la redistribució del sistema fiscal, amb visió de gènere, tenint en compte l'impacte ambiental, tot això que sí que queda, en certa manera, recollit a la llei, tenint en compte que la fiscalitat mai pot ser una via d'atracció d'inversió inversió estrangera, i això també queda clar, perquè acaba generant dinàmiques de..., o sigui, unes dinàmiques de carrera cap al precipici, directe, no?, i això sí que hi és. I, per tant, no?, un institut d'estudis fiscals que hem de poder implementar des de ja, que hem de treballar perquè enlloc de subcontractar l'estudi del *tax gap*, el faci des d'aquest organisme públic. Hem millorat, perquè sí, aquest any estudiem el *tax gap*, però resulta que el subcontractem a una fundació on els patrons acaben sent els primers que busquen la manera d'eludir fiscalment; per tant, una mica de confusió. Però bé, a partir d'aquí podem començar a treballar.

Però més enllà d'això..., i la senyora Romero feia referència al debat del 2015, on ella hi era i jo no, però on sí que, en la participació que vam fer nosaltres sobre la modificació de la Llei de l'agència tributària, nosaltres sí que parlàvem ja d'estructures d'estat entenent que no es tracta només de parlar de la hisenda catalana, sinó que hi ha moltes més estructures d'estat de les que hauríem d'estar debatent. Però, en aquest cas, ens plantejàvem alguns reptes, alguns reptes que creiem que ens havien d'acostar a la plena sobirania econòmica i que a hores d'ara encara hi estem molt lluny, no? En aquell moment –i no difereix massa 2015 de 2017– plantejàvem que la Generalitat només tenia i té competències per gestionar els impostos que ha creat, és a dir, els anomenats impostos propis, i els que li ha encarregat o que cedeix l'Estat espanyol. Però, dels impostos propis, molts, de fet, se'ls ha carregat l'Estat espanyol; entre el cànon i molts altres, hem anat veient com l'Estat espanyol ha fet bandera de

la permanent negació de la sobirania d'aquest poble sobre el seu futur i el seu destí, carregant-se impostos.

Però, a més a més, no?, en aquestes competències que té, els impostos cedits per l'Estat acostumen a ser de baix nivell recaptatori. Cal recordar que són de baix nivell recaptatori també perquè hi ha qui sistemàticament s'ha negat a fer una reforma fiscal on aquests cedits, com podrien ser el de patrimoni, milloréssim la recaptació en aquells marges que fins ara teníem com a Generalitat, perquè és qui després gestiona part d'aquests ingressos que s'ha negat a augmentar la recaptació, negant augmentar l'impost de patrimoni, el de successions, el de transmissions patrimonials, etcètera, no?, que hi ha hagut aquí també una voluntat clara d'autolimitar-nos perquè no hem volgut abordar això.

Per tant, en la primera radiografia, en aquest cas, en el que té a veure amb competències, veiem que estem molt lluny de la plena sobirania econòmica i d'una democràcia fiscal real. De fet, és tot just ara que, en aquest procés d'incorporar la tasca que feien les oficines liquidadores, podem començar com a mínim a recaptar o l'agència començarà a recaptar directament l'impost de successions i transmissions patrimonials, que fins ara, a més a més, tampoc recaptava directament i ho feia per via d'intermediaris que, a més a més, no?, estaven externalitzats. I en aquest sentit sempre hem dit que celebràvem que com a mínim en algun moment i en alguna cosa aquest Govern internalitzés o comencés a enfortir realment el sector públic, també en aquest sentit.

Per tant, fins ara, en el fons, l'agència tributària catalana és ben poca cosa, fins a l'extrem que ni tan sols exerceix les competències que li reconeix la legalitat estatal, aquesta legalitat que hem de celebrar tant o posar tant en el centre, però que tampoc després permet certes coses.

Per tant, aquest és l'escenari del qual partíem a l'inici de la legislatura, que era un punt de partida per poder començar a construir una estructura clau per construir un nou estat democràtic, un servei públic de qualitat o una nova institució comuna tan fonamental com és la fiscalitat per poder governar-nos i autodeterminar-nos i per poder disposar de la capacitat de gestionar els impostos que paguem entre totes i tots.

I ja fa dos anys que establíem, com a mínim, quatre objectius, amb la lògica de preparació i de posar els fonaments sòlids i les bases democràtiques d'aquest futur que vindrà i que vindrà en breu. Una, ser capaços de recaptar tots els tributs que paguen catalans i catalanes; aquí hem avançat una miqueta. Després, segon, tenir o disposar de tot el personal necessari; fem passos una mica «a trompicons», però anem fent passos i amb aquesta llei que avui aprovarem, avancem una miqueta més, malgrat que hi hagi qui dissenteix d'això. Una tercera, que és polèmica i que ha estat polèmica al llarg de tota la legislatura, un cens dels contribuents, perquè, per autogovernar-nos, per poder disposar de la capacitat de recaptar i redistribuir els impostos dels catalans i catalanes, és necessari, era i és una tasca urgent i necessària crear una base de dades de contribuents que permeti una gestió eficient de les obligacions i els compromisos fiscals de cadascun de nosaltres. Això ho vam dir aquí el juny del 2015 i ho seguim dient i defensant.

I vam dir una quarta, un quart repte, un quart objectiu, que era necessari i del que creiem que estem lluny i que algú potser pensa que no té a veure amb un codi tributari o amb la hisenda, però hi té molt a veure, que és la creació del banc central català i una banca pública, peces clau per dues raons: perquè acaba sent fonamental per poder centralitzar els pagaments tributaris dels contribuents disposar d'un banc públic, d'una eina, en aquest sentit, pública, i és fonamental també per poder emetre deute públic i no dependre o no haver de passar per permisos d'altres emetre deute públic destinat a cobrir temporalment el diferencial entre la recaptació del que s'obtidria en condicions normals.

I aquí, en aquest quart punt, banc central català i banca pública, la legislatura passada es va aprovar, aquesta s'ha aprovat també, l'adaptació i homologació de l'ICF per obtenir fitxa bancària. Fa anys que es va aprovar, estem a juliol del 2017, i, després de fer preguntes parlamentàries, seguim sense tenir la resposta de en quin punt estem. És necessari disposar d'un banc públic, és necessari disposar d'un banc públic ara, però és necessari disposar d'un banc públic quan siguem república; és necessari disposar d'un banc central català quan siguem república, i, més enllà d'una entrevista al senyor Guillem López Casasnovas a Vilaweb on deia que ja havia vist el projecte de llei de creació del banc central català, i ningú més l'ha vist aquí, estaria bé saber si disposem de totes aquestes eines.

I en aquest Parlament hem intentat fer un debat sobre banca pública, un debat on poca gent ha participat, on molts dels compareixents que els grups parlamentaris van proposar no han vingut perquè no han volgut i que finalment s'ha quedat en unes conclusions que només hem presentat el Grup Parlamentari de Junts pel Sí i unes altres de la CUP - Crida Constituent. Entenem que o tothom està d'acord amb les conclusions de Junts pel Sí o que la banca pública no els interessa. Si estan d'acord amb les conclusions de la CUP - Crida Constituent, demà mateix comencem la revolució, cap problema.

Però, finalment, també creiem que hauríem de fer una reflexió sobre aquesta idea de les lleis de desconnexió, perquè, certament, ja ho deia al principi, aquesta llei es queda una mica curta, es queda només en la carcassa, i durant mesos hi ha hagut qui ha venut unes lleis de desconnexió que tenien un relat màgic i potser no ho és tant.

I, en aquest sentit, caldria també que expliquéssim les coses tal com som. Nosaltres, des del primer moment, vam entendre que hi havia un full de ruta al que ens hi sumàvem, malgrat que en alguns punts no ho acabàvem de veure de la mateixa manera. Ha passat el temps, tenim una llei o un codi tributari que emmarca la carcassa, però que no aborda aquell debat absolutament necessari, debat que cal que tinguem i que hem de començar, si no ara, com a molt tard el 2 d'octubre, tot i que seria millor si el comencéssim ja, des d'avui, o l'haguéssim començat fa un any i mig, que era el que hauria estat desitjable. Es tracta del debat sobre el model, el debat que ens permetrà saber si allò que aprofitem avui és o no és.

És el debat sobre aquest model fiscal, que nosaltres creiem que ha de ser un model molt més innovador, sota un nou paradigma social i econòmic i sota una nova pedagogia fiscal, perquè nosaltres creiem que s'han de pagar impostos, i és que els impostos..., o perquè dels impostos en depenen les condicions de vida de la gent; en depenen la sanitat pública, l'educació pública, les prestacions; en depenen, com deia, les condicions de vida i la capacitat de tenir vides dignes o no. I, per tant, aquest debat és absolutament imprescindible.

Cal un nou model amb una ànima redistributiva, real, amb una escala progressiva real, no com ara; una escala que sigui..., o un model fiscal que sigui molt més directe i que sigui molt més just, si entenem que aquest que tenim ara és just. Perquè en el fons el debat que es planteja en aquest país respecte a com serà la democràcia per a les generacions que vindran també haurà de parlar de les dues grans contradiccions que vivim actualment, dues grans contradiccions fonamentals, i les haurà de resoldre: una, com s'ha de governar i autogovernar el nostre poble, i una altra, com hem de redistribuir la riquesa, posant les persones al centre, partint de la idea que en aquests moments vint-i-quatre persones acumulen, en riquesa, tot el pressupost de la Generalitat de Catalunya. Per tant, és evident que tenim un problema de redistribució.

I acabaré només posant sobre la taula que, curiosament, i per trencar tòpics malgrat algunes coses, en aquesta ponència, ponència econòmica, ponència que tenia a veure amb qüestions econòmiques, hem estat tot dones. Potser així, potser malgrat que ara no votem el mateix, ha estat més fàcil treballar i arribar a acords i a des-

acords de manera parlada, de manera pactada i entenent les diferències de cadascú. Quatre dones en una ponència: n'hauríem de fer més, d'aquestes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Reguant. A continuació té la paraula la senyora Maria Senserrich, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Vicepresident, diputats, diputades, com els deia abans, al principi, avui iniciem l'últim tràmit parlamentari, malgrat que els pesi a alguns –malgrat que els pesi a alguns–, i aprovarem el Codi tributari. Aprovant el codi posem els fonaments d'una estructura d'estat –sí, ho han sentit bé: els fonaments d'una estructura d'estat–, i avui posem noms i cognoms als organismes que han de configurar el que és l'Administració tributària. Una administració tributària que és l'instrument imprescindible perquè el sistema fiscal funcioni bé, és la primera peça que necessitem. I sí, el sistema fiscal és el que es coneix com «una estructura d'estat».

Perquè ara els diré un petit secret, i és que a Catalunya, d'hisenda, ja en tenim. No sé si ho sabien, o és que alguns no ho volien saber. El que passa és que la volem gestionar nosaltres, evidentment; no ens n'amaguem, d'això. Per què ho volem fer? Doncs, perquè volem poder garantir els serveis públics que els ciutadans de Catalunya es mereixen, serveis públics de qualitat, per poder atendre les necessitats bàsiques de les persones més vulnerables, i perquè volem un país que, sí, generi riquesa per poder-la redistribuir. Per això volem una hisenda catalana que la puguem gestionar des de Catalunya.

I això és el que fa un país normal. Perquè ara estem supeditats a un govern espanyol que ens amenaça via FLA, ataca els serveis bàsics dels ciutadans de Catalunya, siguin o no independentistes –perquè quan parla d'això també els ataquen a vostès–, i d'una manera descarada juga amb els diners dels ciutadans. I això que aquests s'omplen la boca i diuen que protegeixen els nostres diners. Són els que paguen la policia política, són els que noliegen avions cap a Suïssa per aconseguir proves falses per perseguir polítics per la seva ideologia. Aquests són els que gestionen els nostres diners. Nosaltres no serem còmplices d'un govern espanyol que creu que l'Estat de dret i la democràcia són les prohibicions, les clavegueres i la persecució d'aquells que pensem diferent.

Nosaltres creiem en les persones, pensin el que pensin. Si no, mirin Junts pel Sí. Junts pel Sí pensem diferent moltes vegades, sí, i no ens n'amaguem, però tenim un objectiu comú, i és que estem al servei del poble. I un poble que ha dit prou. Perquè nosaltres, els diputats de Junts pel Sí, som un mer instrument per als catalans, que volen democràcia, que volen un estat de dret, que volen justícia de veritat.

I sí, avui posem les bases d'una estructura d'estat. Perquè creiem que el sistema fiscal està al servei dels ciutadans, no de les clavegueres. Perquè aquest sistema fiscal ha de nodrir els pressupostos que han de garantir els serveis que un estat ha de prestar. Perquè Junts pel Sí volem un sistema fiscal on el contribuent sigui el centre de tot: confiança, cooperació, simplificació, acompanyament del sistema tributari, i en concret dels seus organismes, és un fet imprescindible per tenir una societat moderna, justa, oberta, avançada i amb oportunitats. Perquè, mentre el model d'organització per alguns és un sistema pensat i dirigit cap al mateix sistema, amb greus mancances de control, amb falta de seguiment i anàlisi, nosaltres volem un model d'organització, i el plantejem, que va més enllà d'«una, grande y libre»; sí, va més enllà d'«una grande y libre». Perquè el model que plantejem és un model que posa la persona, com els deia, al centre del sistema i en línia del que ja està fent el Govern de la Generalitat amb el nou sistema informàtic; que, ho recordo, alguns, fa poc menys de quinze dies, posaven en dubte un sistema informàtic al centre de la persona, que donés serveis als ciutadans. És que potser no tenen clar que els impostos

estan al servei dels ciutadans i el sistema fiscal ha d'estar al servei dels ciutadans. I amb la Llei del Codi tributari que avui aprovarem i la feina de la Generalitat treballarem per tenir tots i els millors instruments.

La llei que avui aprovem, com saben, és un format codi tributari. Ningú n'ha fet esment, però crec que posa molt en valor per què ho fem d'aquesta manera i quina és la diferència de model que tenen al Govern espanyol. Per què ho fem amb un format codi, com el Codi civil, que ja hi estem acostumats a Catalunya? Doncs, perquè ens permet reforçar la seguretat jurídica, tenir coherència normativa, una rigorosa ordenació i sistematització del dret tributari, i ens permet que sigui obert i adaptable; maximitza la transparència i la simplicitat. Això vol dir una legislació ordenada, entenedora i amb capacitat d'actualització; vaja, igual, igual, que la que tenen al Govern espanyol, que és complexa, feixuga, difícil de saber el que hi ha.

Amb aquest format de codi nosaltres facilitem la comprensió i l'accessibilitat al dret tributari. És un exemple clar, claríssim, de que ho fem per a les persones. Ara, a aquells que ho han posat en dubte –perquè s'ha posat en dubte aquesta manera de legislar– potser ja els va bé que hi hagin normes complexes, feixugues, que els ciutadans no hi tinguin accés o que, si hi tenen accés, tinguin molts, molts dubtes. Perquè quan alguns s'omplen la boca de transparència obvien que la primera transparència és legislar de manera entenedora i accessible; és la primera. Així com que hem d'entendre que el que aprovem aquí al Parlament, i a tots els parlaments, és allò que els ciutadans haurem de complir. I per això no podem legislar a esquena de la realitat.

Per això és imprescindible la creació del Consell Fiscal, sí, i la creació de l'Institut de Recerca Fiscal i d'Estudis Tributaris, també. Un consell fiscal que és un organisme *consultiu* i d'*assessorament*. I des del primer moment ha estat així; no s'ha canviat ni una coma d'aquesta part del text. Un consell fiscal que el seu president el triarem aquí al Parlament; el Parlament, els representants del poble. Un consell fiscal que estarà compost per sis vocals designats pel Govern, un govern que tria el Parlament –segurament uns no tant com d'altres, però que són fruit del Parlament; quatre vocals en representació de les administracions tributàries locals de Catalunya, que trien *els ciutadans*, i sis vocals en representació dels col·legis professionals, sis; quatre vocals, amb dedicació exclusiva, de l'àmbit acadèmic, que triarem *al Parlament*, i la persona responsable dels plans i programes de prevenció i reducció del frau fiscal de l'agència tributària, així com dos vocals en representació d'entitats socials de trajectòria reconeguda en l'àmbit del foment de la conscienciació fiscal.

Sincerament, alguns de vostès s'han parat a pensar el que diuen de «la realitat no hi té res a veure»? Volen fer creure a la gent el que no és. Només puc pensar dues coses: o que no s'ho han volgut llegir bé, o és que tenen mala intenció. Perquè de les vint-i-cinc persones que ara els hi he fet esment, cinc les triem aquí, cinc; quatre, al món local; sis, al Govern –un govern, ho reitero, eh?, triat per aquest Parlament–; més un responsable que no té un càrrec electe ni és polític, i dues entitats socials. I vostès posen el crit al cel per sis representants dels col·legis professionals, és a dir, el 25 per cent.

Primer, posen en dubte els col·legis, i segon, dir que aquests tot ho manipularan. Són els que cridem aquí per comparèixer, són els que escoltem! Jo, de fet, no sé si tindran la decència d'anar-los a veure després i explicar-los que no confien en ells, en els col·legis professionals. De fet, el Consell de Garanties Estatutàries no els ha donat la raó en el que vostès feien insistència en aquest fet. D'això no en diu res, absolutament res.

No sé per què els molesta que fem una llei per a les persones. O és que potser prefereixen el caos legislatiu a què fins ara ens tenia acostumats l'Estat espanyol, que és bastant incoherent. Els diré per què: no volen els col·legis professionals, però, en canvi, avalen una legislació caòtica que dona més feina als assessors fiscals. En què quedem? Volem una llei clara, senzilla, entenedora per a tothom? Sí. Asses-

sors fiscals, més feina, menys feina, amb el caos legislatiu? No, no s'entén. El nostre plantejament no és transparent.

És un instrument tan important com ho és el sistema fiscal, i no podem donar l'esquena als diferents actors. No ens hem d'enganyar que al món..., evidentment que hi ha assessors fiscals; segurament aquesta cambra n'és plena, i molts s'hi han dedicat. I la millor manera de fer-ho és amb transparència, creant un consell fiscal que és un organisme públic, obert i transparent. Perquè no podem obviar que a la realitat hi ha una cosa que es diu «sector privat» i una cosa que es diu «sector públic». I fer-ho amb transparència vol dir també exigir un codi de bones pràctiques als assessors fiscals, que és el que plantegem amb aquesta llei. I això ha de permetre més transparència i reconeixement a aquells que ho fan bé. I, a aquells que no, se'ls ha de dir que no ho fan bé.

I també és important que per al Consell Fiscal també existeixi un institut de recerca fiscal i d'estudis tributaris. Què ens permet? Doncs, una infinitat de coses. De fet, estic contenta perquè tots n'han parlat bé; alguns tenien dubtes al principi, però ara tothom en parla bé. Bé, vol dir que hem avançat en alguna coseta. De fet, farà una cosa molt important, que és assessorar tècnicament el Parlament de Catalunya i el Govern de la Generalitat en el desenvolupament de la política fiscal.

De fet, jo tingut infinitats de converses amb prestigiosos economistes del meu grup parlamentari, que sempre em deien: «No entenem com es pot legislar al Parlament sense una memòria econòmica.» És a dir, al Govern els exigim tot, i més, i memòries –i està bé, eh?, i a mi ja m'agrada que sigui així–, però, en canvi, nosaltres podem fer proposicions de llei sense una memòria econòmica, no demanem responsabilitats a ningú..., i ja està. No és seriós –no és seriós. (*Aplaudiments.*) Els economistes del grup. (*L'oradora riu.*) I això crec que ho compartim tots, a més a més, segurament. Si tenim un instrument que ens pot ajudar, que és l'institut, utilitzem-lo. I això no és fer «xiringuitos», això és crear institucions necessàries per al país.

I amb el codi també reforcem l'autonomia de l'agència tributària i la lluita contra el frau fiscal. Perquè el frau és l'expressió del gran fracàs del sistema fiscal, i això no ens ho podem permetre. Per això reforcem l'agència, perquè pugui lluitar contra el frau fiscal. Perquè, mirin, he sentit autèntiques..., bé, el to ha estat correcte, però he sentit algunes barbaritats, no? Des de Ciudadanos em deien que «hacen falta nuevas tecnologías», quan fa quinze dies em deien que no, que no volien l'Espriu, que volen tenir un sistema informàtic com el Gaudí, que és de l'any 1999 –recorden que els hi vaig explicar? O diuen que ens hem de reflectir en models internacionals, però al mateix temps ens diuen que això que plantegem avui és aparatós. Doncs, mirin, un descobriment: els millors models internacionals tenen consell fiscal, tenen institut, tenen agència i tenen aquests instruments que nosaltres plantegem. I no ho diu la Maria Senserrich, diputada de Junts pel Sí: ho diuen els millors experts en política fiscal del món. Per tant, tinguin clar què és el que volen, perquè no els entenem massa. I estigui tranquil: no hi comptem pas, amb vostès; em sap molt greu, no hi comptem.

I sí, potser alguns diputats necessitem vacances, alguns més que d'altres, perquè crec que el vicepresident està aquí escoltant, el president està aquí escoltant, i he demanat abans un pèl de benevolència perquè els membres del Govern estaven en una situació delicada per al país. Només he demanat benevolència, una miqueta. Ara són aquí; no pateixin, ells n'estan al corrent i els informaré de les seves opinions respecte al Codi tributari. Però aquí hi són i són al nostre costat.

I, mirin, la diputada Àngels Martínez ha fet una reflexió de quin model volem... La convidem, i sabem que hi participarà fermament..., perquè és la segona part del Codi tributari. Ara només posem les bases, com deia la diputada Reguant. És l'instrument que ens ha de permetre fer el model que volem. I tenim molt clar que vostè hi serà. Sé que no ho ha tingut fàcil, tampoc. Potser per això ens hem sentit acompanyades, les dues, amb la resta de diputades que hi ha hagut a la ponència. No ho hem

tingut fàcil, cap de les quatre, sí. Però hem fet una cosa bona, que és parlar, escoltar i prendre decisions.

I, miri, al senyor Rodríguez, em sap molt greu, però sap què passa? Que vostè diu que no hem acceptat absolutament res. Miri, vuitanta-vuit esmenes transaccionades i acceptades; seixanta-quatre, no. Si això no es diu «diàleg», «negociar», «arribar a acords», jo no ho sé. Potser és que vostès tenen un altre estil que no compartim. Perquè mentre aquí intentem fer les coses ben fetes, doncs, hi ha ministres que utilitzen les dades fiscals amb ús polític i no passa res. I, si no, no cal que ens ho preguntin a nosaltres, pregunti-ho a l'exministre Soria. Perquè els que volen llistes (*alguns aplaudiments*), els que volen llistes són el Govern espanyol. I n'hi ha que hauran de decidir si volen ser còmplices d'això.

Nosaltres no en serem còmplices, no, perquè mentre persegueixen polítics catalans per la seva ideologia o ara persegueixen càrrecs del Govern per fer una cosa que es diu una web... Mare meva! Per fer una web tenim gent que els estan interrogant, que encara no sabem ni qui ni per què ni com, que potser algú ens ho haurà d'explicar, però no volem ser còmplices de la segona part de les clavegueres. Perquè hem mantingut un codi tributari que hem procurat que les formes i la forma fossin correctes, correctíssimes, amb la ferma convicció de complir allò a què ens vam comprometre fa uns mesos. Ho hem fet, ho farem. I estic convençuda i fermament convençuda de que el dia 1 d'octubre ho farem i el país podrà votar lliurement.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Senserrich.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

Senyor Espinosa, per què em demana la paraula?

Antonio Espinosa Cerrato

Sí, presidenta; por alusiones.

La presidenta

Trenta segons.

Antonio Espinosa Cerrato

Bueno, simplemente para decir a la señora Senserrich que nosotros apreciamos la tecnología y la implementación de la tecnología en el sistema tributario, pero naturalmente adecuada a la capacidad que tienen de gestión de tributos, es decir, no desmesurada. De la misma forma, tampoco queremos una estructura orgánica desmesurada en función también de lo mismo. Por tanto, no hay contradicción. Nosotros apostamos por un sistema lógicamente moderno y un sistema europeo, pero –pero– tengamos en cuenta lo que realmente tenemos de competencias y lo que realmente vamos a gestionar. Eso es, simplemente eso.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Espinosa.

(*Pausa llarga.*)

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Votarem les esmenes del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot; les números 101, 120 i 155.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 73 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 46, 85 i 89.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.
A continuació votarem l'esmena del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, la número 1.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació votem les esmenes número 92, 103 i 132.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 81 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem les esmenes del Grup Parlamentari Socialista.

Votem les esmenes número 2, 15, 34, 60, 61, 64, 65, 66, 68, 69, 70, 71, 72, 76, 77, 78, 102, 108, 118, 122, 134, 136, 137, 140, 141, 154 i 158.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 82 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem les esmenes número 41, 82, 111 i 144.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes número 40 i 150.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 35 vots a favor, 98 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem les esmenes número 8, 12, 13, 18, 27, 29, 35, 37, 45, 48, 54, 83, 84, 86, 87, 88, 91 i 143.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació votarem l'esmena número 28.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 26 vots a favor, 73 en contra i 34 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 74.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 73.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 73 en contra i 25 abstencions.

A continuació votarem les esmenes de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Votem les esmenes número 104 i 106.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 9 vots a favor, 124 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries.

Votem les esmenes subsegüents presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí número 4, 5, 6 i 10; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya números 2, 3 i 4; pel Grup Parlamentari de Ciutadans números 6, 7 i 8, i pel Grup Parlamentari Socialista i Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot números 7, 8 i 9.

Comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 124 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes subsegüents presentades pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya número 1; la número 1 de Junts pel Sí i la número 1 del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Les esmenes han estat aprovades per 98 vots a favor, 26 en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'esmena del Grup Parlamentari Junts pel Sí, la número 2.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 69 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.
Votem ara l'esmena del Grup Parlamentari Junts pel Sí, la número 3.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.
A continuació votarem l'esmena número 7.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.
A continuació votarem l'esmena número 8.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.
A continuació votarem l'esmena número 9.

Comença la votació.

L'esmena ha estat aprovada per 67 vots a favor, 62 en contra i 4 abstencions.

Votem ara les esmenes subsegüents presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem les esmenes número 1, 2, 3, 9, 10, 11 i 12.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 108 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes números 4 i 5.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 82 en contra i 26 abstencions.

A continuació votarem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialista i pel Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, les número 1, 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 51 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Votem ara les esmenes números 4 i 5.

Comença la votació.

Les esmenes han estat rebutjades per 26 vots a favor, 81 en contra i 25 abstencions.

Votarem ara el text de l'articulat.

Votem els articles 321-1 a 324-1, i la disposició final segona del llibre tercer.

Comença la votació.

Els articles han estat aprovats per 97 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Votem ara la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

La Proposició de llei del Codi tributari de Catalunya (*aplaudiments*) i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya, ha estat aprovada per 71 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Com que és el darrer dia, els vull agrair a totes i a tots la feina i la dedicació. Moltes gràcies als que m'han ajudat, als que m'han posat la feina fàcil, moltíssimes gràcies. I moltíssimes gràcies també als que m'ho han posat difícil, perquè m'han ajudat a esforçar-me, i segur que m'heu ajudat a fer-ho millor. Per tant, moltíssimes gràcies també a totes i tots, i que tingueu unes molt molt bones vacances.

(*Aplaudiments.*)

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts d'una del migdia.